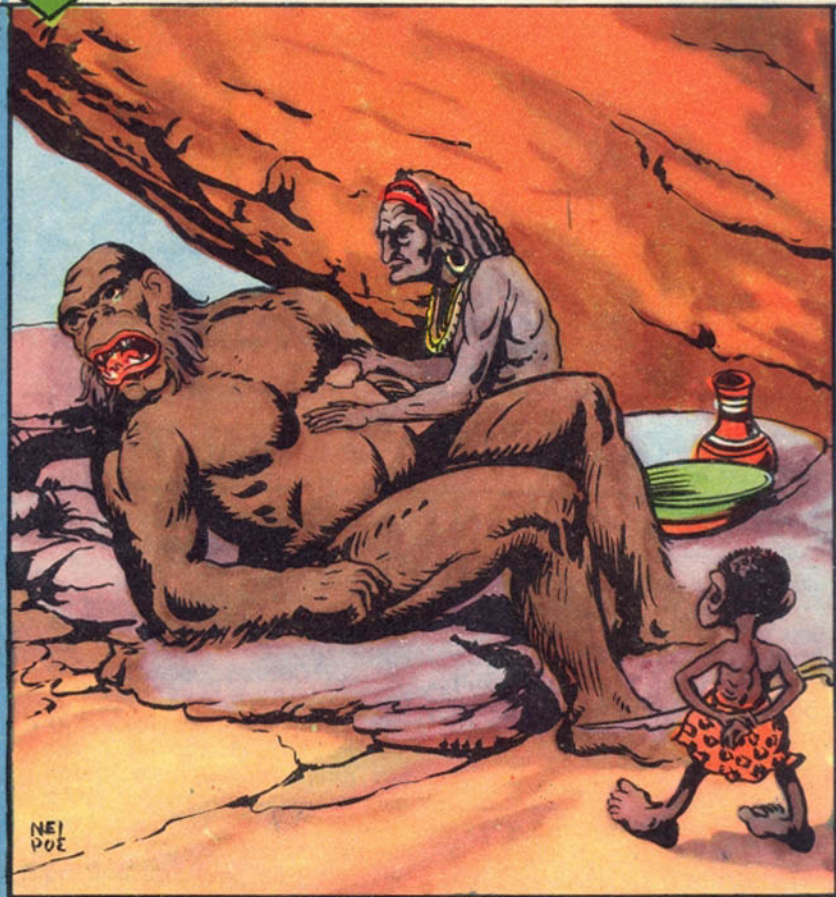

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

ΑΡ.
25

Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο υπέρτοχος Έλληνας γίγαντας κάνει μια υπεράνθρωπη προσπάθεια και φορτώνεται στη ράχη του τόν έτοιμοθανάτο γοργιλάνθρωπο: Μοιάζει σαν άλογο που έχει φορτωθή έλέφαντα

Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ

Η ΑΠΑΝΘΡΩΠΗ
ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΙΟΥ

Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας έχει εγκατασταθή τώρα πάνω στη θεόρατη κορφή του πέτρινου βουνού!...

Εκεῖ έχει ανεβάσει και την πανώρια Ταταμπού που την είχε αρπάξει ανάισοθητη, ύστερ' από μια τραγική της πάλη με μανιασμένα λιοντάρια!...

Κι ο Ταρζάν βρίσκεται τώρα θρονιασμένος σαν αφέντης

μέσα στην περήφανη σπηλιά του Γκαούρ!...

Μαζί του όμως έχει πάρει και άμέτρητους πιθήκους. Γιατί ξέρει πως από στιγμή σε στιγμή θά φθάση ο μελαφός γίγαντας!... Αλλά τὰ ζώα θά τόν χτυπήσουν και θά τόν διώξουν μακριά!... (*)

(*) Διάβασε το προηγούμενο τεύχος αρ. 24 με τόν τίτλο: «Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ»

Καί νά: 'Ο μελαψός γίγαντας φθάνει λίγο προτού νυχτώση... Μαθαίνει τό μεγάλο κακό πού τού ἔχει κάνει ὁ Ταρζάν καί τρελλός ἀπό θυμό ἀρχίζει νά σκαρφαλώνη στά τρομακτικά βράχια τοῦ βουνοῦ του.

Μά στέκεται ἀδύνατο νά προχωρήσῃ καί νά φθάσῃ στήν κορφή!... Γιατί οἱ πίθηκοι τόν ὑποδέχονται ἀπό ψηλά μέ πολύ ἄσχημο τρόπο! Τοῦ στέλνουν βροχή τίς πέτρες καί κινδυνεύει νά σκοτωθῇ...

'Ο γιγαντόσωμος "Ελληνας ἀφρίζει ἀπ' τό κακό του. Μά τίποτα δέν μπορεῖ νά κάνῃ. 'Ο Ταρζάν χαίρεται ἀνενόχλητος τό κατόρθωμά του!... Καί φωνάζει ψηλά ἀπ' τήν κορφή καί κοροϊδεύει τόν Γκαοῦρ ἀπ' τή σίγουρη θέσι πού βρίσκεται!...

'Ο ὑπέροχος "Ελληνας νοιώθει θανάσιμη προσβολή. Μιά προσβολή τέτοια πού μονάχα μέ αἷμα ξεπλένεται!... Νοιώθει ἀκόμα καί τήν ἀπάνθρωπη ἀνάγκη νά ἐκδικηθῇ!... Νά σπαράξῃ μέ τὰ ἴδια του τὰ χέρια τόν ὑπουλο ἔχθρό!

"Ὅμως ξαφνικά θυμᾶται τό Νταμπούχ!... 'Ο Ποκοπίκο τού ἔχει πει πῶς εἶναι βαρεῖα ἄρρωστος!

"Ετσι παραμερίζει τό θυμό του καί τή λύσσα πού νοιώθει νά ἐκδικηθῇ! Καί μαζι μέ τό νᾶνο ξεκινᾶνε γιά τό θεόρατο δέντρο πού στά ψηλά κλαδιά ἔχει στήσει, ὁ γοριλλάν-

θρωπος, τήν καλύθα του....

'Ο ἄμοιρος Νταμπούχ βρίσκεται ξαπλωμένος στή ρίζα του. Ἡ Χουχοῦ κάθεται πλάι καί τακτοποιεῖ μέ κοκεταρία τό κωμικό τσουλούφι τοῦ κεφαλιοῦ της...

Πολλοί γιγαντόσωμοι γορίλλες παραστέκουν γύρω. Φαίνονται πολύ θλιμμένοι καί κάθε τόσο μουγγρίζουν πονεμένα...

Τό τριχωτό κορμί τοῦ γοριλλάνθρωπου ἔχει γίνει μαυροκόκκινο. Τά μάτια του εἶναι θολά κ' ἡ ἀνάσα του δύσκολη καί βαρεῖα!...

Οὔτε βλέπει πιά, οὔτε ἀκούει, οὔτε καί ἀναγνωρίζει κανέναν!...

'Ο Γκαοῦρ σκύβει, πιάνει τό χοντρό χέρι του καί βλέπει πῶς ψήνεται στὸν πυρετό...

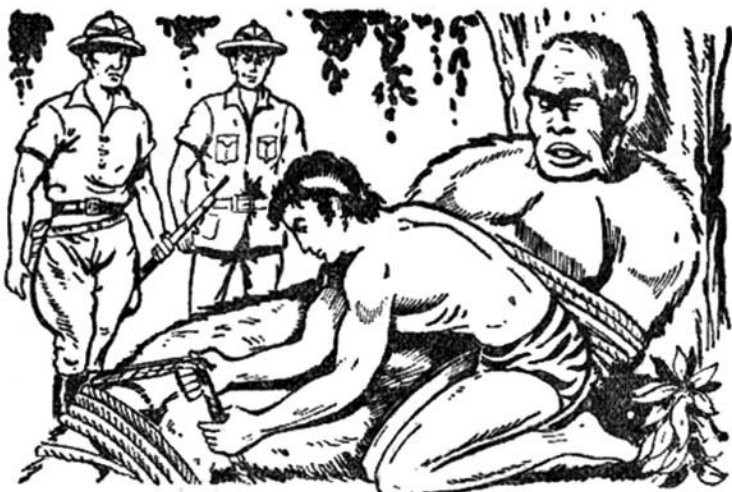
Γιά λίγες στιγμές τὸν κυττάζει χαμένα. Ἐνῶ ὁ Ποκοπίκο μούρμουρίζει κλαψιάρικα:

— Φουκαρά μπαρμπαδεινόσαυρε!... Πόσο λυπᾶμαι πού δταν ψοφῆσῃς μέ τό καλό, θά σέ φᾶνε τὰ κοράκια!... "Αν ἦσουν αὖ μοσχάρι θά σέ τρώγα με ἐμεῖς!...

'Ο μελαψός γίγαντας ἀρχίζει νά ψάχνῃ τώρα τό κορμί τοῦ Νταμπούχ... Μιά φοδερή ὑποψία ἔχει σκοτεινιάσει τὰ μάτια του...

Καί νά: Αὐτό πού εἶχε φαντασθῇ, τό βρίσκει.

Κάτω - κάτω στό γυμνό πόδι τοῦ γοριλλάνθρωπου καί πλάι στή φτέρνα του ἀντικρύζει μέ φρίκη μιὰ μικροσκοπι-

‘Ο Γκαούρ δένει χαρούμενος μέ γερὰ χορτέαχαινα τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τοῦ Νταμπούχ. Οἱ δυὸ λευκοὶ ἔχουν ὑποσχεθῇ πῶς θὰ τὸν γιατρέψουν.

κὴ πληγῇ.

— Σκορπιός, φωνάζει!...
Μεγάλος καὶ φαρμακερός τὸν ἔχει δαγκώσει!... Πρέπει νὰ προλάβω νὰ τὸν σώσω!...

ΕΝΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΟ ΦΟΡΤΙΟ

Καὶ ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας παίρνει ἀμέσως τὴν ἀπόφασί του: Κάνοντας μιὰ υπεράνθρωπη προσπάθεια καὶ χρησιμποιώντας ὅλη τὴν ἀφάνταστη δύναμί του, κατορθώνει κάτι τὸ ἀπίστευτο: Σηκώνει τὸν τεράστιο γοριλλάνθρωπο καὶ τὸν φορτώνεται στὴ ράχι του!...

‘Ο Νταμπούχ εἶναι τρεῖς φο

ρὲς πρὸς μεγάλος ἀπ’ αὐτόν! Καὶ ἄλλο τόσο πρὸς βαρὺς!...

‘Ο Γκαούρ ποὺ τὸν σηκώνει τώρα, μοιάζει σὰν ἓνα ἄλογο ποὺ ἔχει φορτωθῇ στὴ ράχι τοῦ ἐλέφαντα!...

— Πᾶμε, λέει στὸν νάνο... Πρέπει νὰ φθάσουμε γρήγορα στὴ σπηλιὰ τῆς γιάτρισσας Χούλχας!... Ἄν ἀργήσουμε θὰ μᾶς ξεψυχήσῃ στὸ δρόμο! Καὶ ξεκινᾷ ἀμέσως...

Τὸ τρομακτικὸ βάρος ποὺ σηκώνει, κάνει τὰ κόκαλά του νὰ τρίζουν...

Ἡ βραδυὴ ὑγρασία ἔχει νοτίσει τὸ χῶμα. Κι οἱ γυμνὲς πατοῦσες τοῦ μελαψοῦ παλικαριοῦ βουλιάζουν βαθεῖα ἀπ’ τὸ βάρος.

“Ένα ολόγιομο φεγγάρι φωτίζει την άγρια Ζούγκλα.

Οι γορίλλες ακολουθούν σιωπηλοί και θλιμμένοι....

“Η Χουχού κλαψουρίζει στον Ποκοπίκο:

— Θά φύγης κ’ εσύ, άντρα κλά μου;

— Θά φύγω, μωρή Μαμζέλ, της άποκρίνεται βαρειά κι άγέρωχα.

— “Έτσι χωρίς νά με φιλή σης;

— Χωρίς!...

— Τότε νά σε φιλήσω έγώ! Μά συγχωρείτε κιόλας

Και κάνει νά τόν άγκαλιά σης.

“Ο μικροσκοπικός “Αντρα κλάς” τραδιέται:

— Περικαλώ, Μαμζέλ: Νά μένη ή... θυσισιάς!...

Κι άμέσως τρέχοντας φθάνει κοντά στον Γκαούρ..

“Ο γίγαντας προχωρεί άγχομαχώντας!... Τό τεράστιο βάρος πού σηκώνει είναι άνω τερο άπό τίς δυνάμεις του.

“Ο Ποκοπίκο μ’ ένα πήδημα βρίσκεται πάνω στον έτοιμοθάνατο γοριλλάνθρωπο!... Θρονιάζεται στή ράχι του και πηγαίνει κι αυτός καθάλλα!.

“Ομως, έχει καλή καρδιά. Συμπονεί τον Γκαούρ πού άγχομαχάει ο άμοιρος, και του λέει:

— “Ε, καπετάν Μαντράχαλε!... “Αν κουρασής σφύρα μου!... Δέν θέλω νά μου κοψομεσασής!... Θά κατέβω νά τόν φορτωθώ του λόγου μου!...

Και στο πλ και φι σκαρώνει ένα φρέσκο και ζεστό σιγάκι του:

“Έτσι πού πάς, Γκαούρ ή μω, και προχωρείς με χάρη, μοιάζεις μ’ έναν σοντίκερο πού κουβυλάει: μωχαρεί!...”

ΤΟ «ΜΑΥΡΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ»

“Ο άμοιρος Γκαούρ συνεχίζει με άφάνταστη δυσκολία τόν δρόμο του για τή σπηλιά της καλής μάγισσας Χούλχας...

Νά όμως πού ξαφνικά: άγριος βρυχηθμός άντηχεί στήν φεγγαροφωτισμένη περιοχή. Κι ένα τρομερό μαύρο λιοντάρι παρουσιάζεται μπροστά τους.

Οι γορίλλες πού ακολουθούν άκούνε τόν βρυχηθμό του και ούρλιάζουν κι αυτοί άγρια.. “Ετοιμάζονται άμέσως για μάχη!...

“Άλλοι σπάζουν άπ’ τά γύρω δέντρα χοντρά κλαδιά και τά κάνουν ρόπαλα... “Άλλοι άπ’ αυτούς σηκώνουν άπό κάτω μεγάλες και βαρειές πέτρες!...

Κι όλοι μαζί — σάν άπό σύνθημα — χύνονται μανιασμένοι πάνω στο παράξενο λιοντάρι. Θέλουν νά προστατέψουν και νά σώσουν άπ’ τά θανατερά δόντια του τόν Νταμπούχ, τόν άρχηγό τους!...

“Ο Γκαούρ παρατάει άμέσως και με προσοχή κάτω τόν έτοιμοθάνατο γοριλλάνθρωπο... Ξέρει καλά πώς τόν μαύρο λιοντάρι πού παρουσιάστη-

κε είναι ο βασιλιάς όλων των λιονταριών της Ζούγκλας!.. Κάθε εκατό χρόνια γεννιέται ένα τέτοιο λιοντάρι και πεθαίνει άμέσως το γέρικο πιά άλλο!...

Τό λιοντάρι αυτό με τη μαύρη προθιά, οι ιθαγενείς το λατρεύουν σαν θεό τους!.. "Αν οι γορίλλες το σπαράξουν με γάλο κακό θά γίνη... 'Αμέτηρτα λιοντάρια θά φθάσουν εκεί για να έκδικηθούν το σκοτωμένο βασιλιά τους! Μεγάλο μακελειό θά βάψη κόκκινη από τὰ αίματα την περιοχή!..

'Ο Γκαούρ βγάζει αλλόκοτες κραυγές και πασχίζει με κάθε τρόπο να συγκρατήσει τούς μανιασμένους γορίλλες. Κάνει ό,τι μπορεί για να σώση την κατάσταση!...

Μά ποιός τον άκούει!... Τό κακό έχει κιόλας άρχίσει να γίνεται!...

Τά ανθρωπόμορφα θεριά χτυπάνε με τις πέτρες και τὰ ρόπαλά τους τόν μαύρο βασιλιά των λιονταριών!... "Ομως άτρόμητο κ' εκείνο σκίζει με νύχια και δόντια τις σάρκες τους!...

Στό μεταξύ φθάνουν και οι έπισχύσεις : "Ένα όλόκληρο κοπάδι από σερνικά λιοντάρια έρχονται να βοηθήσουν το βασιλιά τους που κινδυνεύει. Και με αφάνταστη λύσσα χύνονται κι' αυτά πάνω στους γορίλλες!...

"Αγριοι βρυχηθμοί και άπαισία ούρλιαχτά τώρα, ταραζουν την ήσυχη τροπική νύ-

χτα!... 'Η σκηνή της λιονταρογοριλλομαχίας έχει ένα τρομακτικό μεγαλείο!... Και οι στιγμές είναι αφάνταστα τραγικές για τόν Γκαούρ, τόν άναίσθητο Νταμπούχ και τόν Ποκοπίκο!...

Τά λιοντάρια και οι γορίλλες έχουν γίνει ένα ματωμένο κουβάρι!... Ποτέ μάτια ανθρώπου δέν έχουν ξαναδεί τέτοιο φοβερό μακελειό!...

Κι αυτός ακόμα ό άτρόμητος "Έλληνας, ό άνίκητος Γκαούρ, νοιώθει τó αίμα να παγώνει μέσα στις φλέβες του!...

'Ο Ποκοπίκο κάτι του φωνάζει, μά στο πανδαιμόνιο που γίνεται ή φωνή του μπερδεύεται και χάνεται!...

'Ο μελαψός γίγαντας καταλαβαίνει από την έκφραση του νάνου πώς κάτι σοβαρό θέλει να του πη. Κι άρπάζοντάς τον τόν σηκώνει και τόν φέρνει κοντά σ' αυτό του περιέργως ν' άκούση!...

Κι' άκούει τόν Ποκοπίκο να του λέη:

— Θά σπάσουμε πλάκα από ψε, άδερφέ μου!... Χά, χά, χά!...

'Ο Γκαούρ τόν πετάει από πάνω του έξω φρενών. Κι ό νάνος, διαγράφοντας καμπύλη στον άέρα, πάει και πέφτει μαζί με τη χατζάρα του, πάνω στα λιοντάρια και στους γορίλλες. Και μπερδεύεται άνάμεσά τους!...

'Ο υπέροχος "Έλληνας τώρα, νοιώθει φρίκη για τó κη-

κὸ πού ἄθελά του ἔκανε!... Καί χωρὶς οὔτε στιγμή νὰ διατάσῃ, παρατάει τὸν ἑτοιμοθάνατο Νταμπούχ καὶ πέφτει ἀκράτητος κι αὐτὸς στὸ φοβερὸ μακελειό! Γίνεται ἓνα μὲ τὸ ματωμένο κουθάρι τῶν θεριῶν πού σπαράζονται!..

Ψάχνει σὰν τρελλὸς ἀνάμεσά τους νὰ βρῇ τὸν Ποκοπικό. Νὰ τὸν σώσῃ ἀπ' τὰ θανάτερά νύχια καὶ δόντια τους!...

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΜΑΧΗΣ

Ξαφνικά πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν ἐκεῖ κοντὰ καὶ δυὸ ἀνθρώποι φθάνουν τρέχοντας!

Στὰ χέρια τους κρατᾶνε ἀπὸ ἓνα μεγάλο πιστόλι καὶ μὲ αὐτὰ πυροβολοῦν στὸν ἀέρα!

Τὰ λιοντάρια κι οἱ γοριλλεὶς ξαφνιάζονται ἀπὸ τοὺς κρότους τῶν πυροβολισμῶν! Παρατᾶνε τὴ μάχη τους καὶ σκορπίζονται τρομαγμένα δεξιά κι ἀριστερά. Σὲ λίγες κιόλας στιγμὲς ἔχουν χαθῇ ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ μακελειοῦ.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ δὲν μένουν τώρα παρὰ μερικά λιοντάρια σκοτωμένα κ' ἓνας γορίλλας μισοπεθαμένος!...

Ὁ Γκαοῦρ ψάχνει γιὰ τὸν Ποκοπικό μὰ δὲν τὸν βρίσκει πουθενά!... Λὲς κ' ἡ γῆς ἀνοιξε καὶ τὸν κατάπιε!... Ξαφνικά ὅμως μιά μαύρη σκέψι περνᾷ ἀπ' τὸ νοῦτου. Καὶ καθὼς τὰ μεγάλὰ μαῦρα γάτια του βουρκώνουν, συλλογιέται ψιθυριστά:

— Ἀλλοίμονο!... Κάποιο λιοντάρι θὰ τὸν ἔφαγε!...

Τὴν ἴδια στιγμή τὰ μάτια του πέφτουν πάνω στοὺς δυὸ λευκοὺς σωτήρες του. Τοὺς βλέπει σκυμμένους πάνω στὸ ἀναίσθητο κορμὶ τοῦ Νταμπούχ. Τὸν κυττάζουν μὲ ἀφάνταστη χαρὰ μὲ ἀνείπωτη λαχτάρα!.. Σὰν ἄνθρωποι πού βρῆκαν ξαφνικά μπροστὰ τους ἓναν ἀτίμητο θησαυρό!

Ὁ ἓνας ἀπ' τοὺς ἀγνωστούς λευκοὺς ρωτᾷ τὸν Γκαοῦρ:

— Τί ἔχει ὁ γοριλλάνθρωπος;

Ὁ Ἕλληνας γίγαντας τοὺς ἀποκρίνεται πλησιάζοντας:

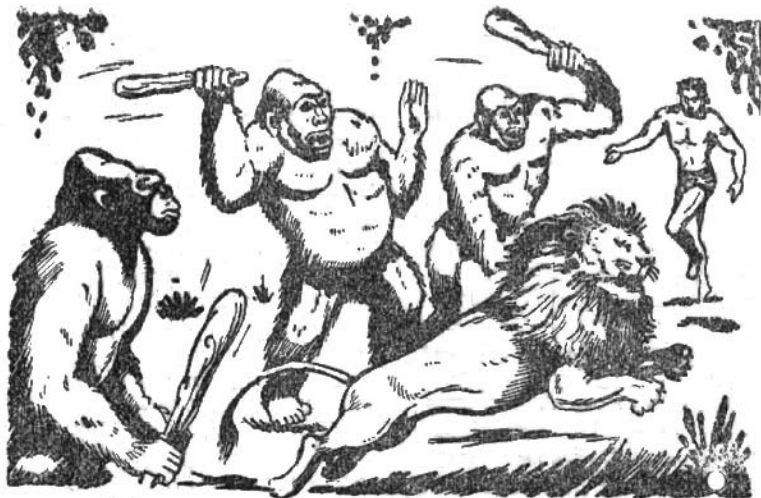
— Σκροπιός!... Φαρμακερὸς σκροπιὸς τὸν δάγκωσε!.. Τὸν εἶχα σηκώσει καὶ τὸν πήγαινα στὴ σπηλιά τῆς γιάτρισσας Χούλχας... Μὰ τύχαν μπροστὰ μας τὰ λιοντάρια καί!...

Ὁ ἄλλος λευκὸς κυνηγὸς πού εἶναι μεγαλύτερος στὰ χρόνια — μурμουρίζει συλλογισμένος:

— Δὲν χρειάζεται πιὰ νὰ τὸν πᾶς ἐκεῖ... Θὰ τὸν σώσουμ' ἡμεῖς... Θὰ τοῦ κάνομε μιά ἔνεσι καὶ θὰ συνέλθῃ ἀμέσως!...

Καὶ προσθέτει:

— Ἡ ἔνεσι αὐτὴ πού θὰ τοῦ κάνουμε θὰ τοῦ σώσῃ τὴ ζωὴ! Ὅμως ὁ γοριλλάνθρωπος θὰ νοιώσῃ ἀπ' αὐτὴν φοβεροὺς κι ἀβάσταχτους πόνους!... Ἄν στὸ διάστημα πού θὰ πονᾷ κουνηθῇ εἶναι χαμένος!

Ὁ μελαψὸς Ἕλληνας γίγαντας συλλογιέται ἀνήσυχος !
« Ἄν οἱ γορίλλες σκοτώσουν τὸ μαῦρο λιοντάρι, μεγάλο κα-
κὸ θὰ γίνῃ... »

Θὰ πεθάνῃ ἀμέσως!... Βοή-
 θησέ μας λοιπὸν κ' ἐσύ...
 Πρέπει νὰ τὸν δέσουμε γερά!
 Πολὺ γερά!...

Ἀφάνταστη χαρὰ νοιώθει ὁ
 καλόκαρδος Γκαοῦρ ἀκούγον-
 τας τὰ λόγια του. Εἶναι βέβαι-
 ος τώρα πῶς οἱ λευκοὶ θὰ σώ-
 σουν τὸν ἀγαπημένο του φί-
 λο! Ξέρει πῶς τὰ παράξενα
 σύνεργα ποὺ σέρνουν πάντα
 μαζί τους εἶναι θαυματουργά!
 ... Τὰ μάτια του ἔχουν
 δεῖ νὰ γίνωνται πολλὰ τέτοια
 θαύματα!

Καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ στιγμή,
 σκαρφαλώνει σθέλτος σ' ἓνα
 κοντινὸ δέντρο. Κόβει χοντρά
 καὶ μεγάλα χορτόσχοινα καὶ
 τὰ πετάει κάτω...

Τέλος, πηδάει κι αὐτὸς καὶ
 δίνει μοναχὸς του κι ὅσο πιὸ
 γερά μπορεῖ, τ' ἀναίσθητα χέ-
 ρια καὶ πόδια τοῦ γίγαντα!...

Στὸ μεταξύ οἱ δυὸ ἀγνω-
 στοὶ λευκοὶ ἄνδρες ἐτοιμά-
 ζουν τὴν ἔνεσι μὲ τὸ σωτήριο
 ἀντίδοτο στὸ θανατερό φαρμά-
 κι τοῦ σκροπιου!...

ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟ ΣΧΕΔΙΟ

Ὁ Γκαοῦρ κυττάζει ἐξετα-
 στικά καὶ μ' ἐνδιαφέρον τοὺς
 δυὸ λευκοὺς ἄνδρες ποὺ φαί-
 νονται νὰ ἐνδιαφέρονται πολὺ
 γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ γοριλλᾶν
 θρωπου:

— Ποιοὶ εἴσαστε σεῖς; τοὺς
 τάει. Πῶς βρεθήκατε ὅδῳ;

— Γκάρυ λέγουμε τοῦ ἀποκρίνεται ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς δυό.

— Κ' ἐγώ, "Ερνεστ, μουρμουρίζει ὁ ἄλλος, ὁ μικρότερος.

Καὶ τοῦ ἐξηγοῦν μὲ λίγα λόγια αὐτὰ ποῦ θέλει νὰ μάθῃ:

Ὁ πρῶτος, ὁ Γκάρυ, ἦταν στὴν πατρίδα του ἕνας ξακουσμένος θηριοδαμαστής. Ὁ δεῦτερος, ὁ "Ερνεστ, περίφημος κυνηγός! Εἶχαν φύγει ἀπ' τὴ μακρινὴ πατρίδα τους ἀναλαμβάνοντας μιὰ πολὺ σοβαρὴ ἀποστολή. Καὶ πρὶν λίγες μέρες εἶχαν φθάσει στὴν περιοχὴ αὐτὴ τῆς ἄγριας Ζούγκλας.

Στὸ μεταξὺ ὁ Γκάρυ κάνει τὴν ἔνεσι τοῦ ἀντίδοτου στὸ πόδι τοῦ ἀναίσθητου Νταμπούχ.

Ὑστερα ἐξηγεῖ στὸν Γκαούρ:

— Αὐτὸς εἶναι ὁ περίφημος γοριλλάνθρωπος ποὺ ζητούσαμε!... Γι' αὐτὸν κάνουμε τὸ μεγάλο ταξίδι καὶ ἤρθαμ' ἐδῶ!... Θὰ τὸν πάρουμε στὴν Ἀμερικὴ, γιατί εἶναι τὸ πιὸ παράξενο τέρας τοῦ κόσμου! Ἐκατομμύρια δολλάρια θὰ κερδίσουμε ἀπ' αὐτόν!...

Τὰ μάτια τοῦ μελαποῦ γίγαντα ἀστράφτουν ἄγρια καθὼς τὸν ἀκούει. Καὶ σφίγγοντας τὶς τρομερὲς γροθιές του κάνει νὰ χυθῇ καὶ νὰ σπαράξῃ τοὺς δυὸ λευκοὺς ἄρπαγες!

Προφθαίνουν ὅμως ἐκεῖνοι

καὶ τραβᾶνε τὰ πιστόλια τους. Τοῦ προτείνουν τὶς κάννες τους μουγγρίζοντας:

— Φύγε!... "Αν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου, φύγε!... Ὁ γοριλλάνθρωπος τώρα εἶναι δικός μας. Γι' αὐτὸ καὶ σὲ θάλαμε νὰ τὸν δέσης!...

Ὁ Γκαούρ σταματᾷ ἀπὸτομα. Μένει μαρμαρωμένος κι ἀκίνητος μπροστὰ στὶς δυὸ θανατερὲς κάννες τῶν λευκῶν ἀνθρώπων. Καὶ συλλογιέται ἀναποφάσιτος:

— "Ὅλα τὰ κακὰ μὲ βρῆκαν μαζεμένα ἀπόψε!... Ὁ Ταρζάν ἄρπαξε τὴν Ταταμποῦ καὶ θρονιάστηκε στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ μου!... Ὁ Νταμπούχ ξεψυχᾷ... Ὁ ἀγαπημένος μου Ποκοπίκο φαγώθηκε ἀπὸ κάποιο λιοντάρι!... Κι οἱ λευκοὶ μὲ διώχνουν τώρα μὲ τὰ πιστόλια τους!... "Αν κάνω νὰ τοὺς χτυπήσω, θὰ μὲ σκοτώσουν!... Ὅμως τότε ποῖος θὰ σώσῃ τὴν Ταταμποῦ; Ποῖος θὰ λευθερώσῃ τὸ γοριλλάνθρωπο; Εἴθε ὁ Θεὸς τῆς Ζούγκλας καὶ ὅλου τοῦ κόσμου νὰ μὲ φωτίσῃ τί νὰ κάνω!...

Οἱ δυὸ λευκοὶ τοῦ ξαναλένε μὲ τὰ δάχτυλα στὶς σκανδάλες τῶν πιστολιῶν:

— Φύγε λοιπόν!... Σοῦ εἶπαμε: "Αν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου, φύγε!...

Ὁ μελαπὸς γίγαντας δὲν ἀργεῖ νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφασί του. Καὶ κάνει κάτι ποῦ ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε κάνει: Ὑποχωρεῖ!...

Γκαούρ θγαίνοντας πίσω από τόν κορμό του δένδρου πού είχε ταμπουρωθή.

‘Ο Γκάρυ κι’ ό ‘Ερνεστ τά χάνουν! Καί τó θάζουν στά πόδια τρέχοντας νά σωθούνε!

Μά ό θηριοδαμαστής στή θάσι του σκουντάφτει πάνω στό κορμί ένός σκοτωμένου λιονταριού. Σωριάζεται θαρύς πάνω σ’ αυτό... Τό κεφάλι του χτυπάει στή μαλακιά κοιλιά του θηριού καί δέν παθαίνει τίποτα.

Τί παράξενο όμως!... ‘Ο Γκάρυ μένει ακίνητος σ’ αὐτή τή θέσι. Σάν κάτι ν’ άφουγγράζεται. Σάν κάτι τρομερό ν’ άκούη!...

Κι’ ένώ τά μάτια του γουρλώνουν από τρόμο, πετιέται γρήγορα όρθός, έχοντας τήν έκφρασι τρελλού. Καί συνεχίζει τó οευγιά του ξεσπώντας σ’ ένα κύριο γέλιο παράφρονος ανθρώπου!...

‘Ο Γκαούρ τούς πετάει τίς πέτρες πού κρατάει στά χέρια του καί κάνει νά τούς κυνηγήση... Μά σταματάει σχεδόν άμέσως κι’ αὐτός!...

Καί καρφώνει τρομαγμένος τά μάτια του πάνω στό ίδιο νεκρό λιγντάρι πού, πρίν λίγο, είχε σκοντάψη ό λευκός.

Στό πρόσωπο του άτρόμητου μελαψού γίγαντα ζωγραφίζεται τώρα ή φρίκη! Τό δέος!...

Καί νά τί αντικρύζει:

‘Η κοιλιά του σκοτωμένου θηριού άναταράζεται. ‘Αλλού φουσκώνει, άλλοι δουλιάζει,

λές καί τά σωθικά του έχουν θρυκολακιάσει... Λές κι’ έστησαν μακάθριο χορό!...

Ταυτόχρονα σχεδόν ένα παράξενο γουργούρισμα άκούγεται.

Κι’ ό Γκαούρ αντικρύζει κάτι άφάνταστα τρομακτικό! Κάτι άπίστευτο!...

‘Η ματωμένη κοιλιά του λιονταριού άνοίγει άργά!... ‘Εχει ένα μεγάλο σχίσιμο στή μέση...

Καί νά: Δέν περνάνε λίγες στιγμές καί μιá παράξενη, μιá έξωφρενική γέννησι γίνεται!..

Ταυτόχρονα κι’ άλλοι δυό πυροβολισμοί άντηχούν!..

«ΜΟΝΟ ΝΕΚΡΗ

ΘΑ ΜΕ ΑΓΓΙΞΗΣ!»

“Ας άφήσουμε όμως για λίγο τόν Γκαούρ, τó νεκρό θηρίο καί τούς καινούριους πυροβολισμούς κι’ άς πετάξουμε μέ τά φτερά τής φαντασίας μας πάνω στήν περιήφανη κορφή του θεόρατου πέτρινου βουνού.

“Εχει άρχίσει νά ξημερώνη πιά!...

‘Ο “Αρχοντας τής Ζούγκλας κάθεται έξω από τή σπηλιά του Γκαούρ. Πλάι του θρίσκεται δεμένη χειροπόδαρα ή πανώρια «Κόρη τής Ζούγκλας». ‘Η ύπεροχη ‘Ελληνίδα Ταταμπού!...

‘Ο Ταρζάν τήν κυττάζει καγ χάζοντας σαρκαστικά:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά!... ‘Ακόμα νά φανή ό άγα-

τημένος σου Γκαούρ!... 'Ακόμα νάρθη νά σε σώση από τὰ χέρια μου!... Χά, χά, χά!... Μὰ δὲν τολμάει, θέβαια! Ξέρει ποιά τύχη τὸν περιμένει ἂν παρουσιασθῇ μπροστά μου!... Στὰ πεινασμένα ὄρνια θὰ πετάξω τὸ κουφάρι του!...

Ἡ Ταταμπού κυττάζει μὲ ἀφάνταστο μῖσος τὸν ἄνθρωπο πού τὴν κρατάει δεμένη κι' αἰχμάλωτη!... Τὰ ὁμορφα μαυροπράσινα μάτια τῆς τὸν ἀντικρύζουν μὲ ἀφάνταστη λύσσα καὶ μανία. Οἱ ματιές τῆς μοιάζουν μὲ γαμπὰ θανατερὰ νύχια πού λαχταροῦν νὰ τὸν κατασπαράξουν!...

— Κακοῦργε, μουγγρίζει σὰν πληγωμένο θειριό. Μὲ ξε-

γέλασες κι' αὐτὴ τὴ φορά καὶ μ' ἔκανες νὰ πιστέψω πὼς ἔχεις ἄρρωστη ψυχὴ. Πὼς κάποιος φοβερός δαίμονας θρίσκεται κρυμμένος μέσα σου καὶ πὼς γιὰ ὅ,τι ἐγκλήματα κάνεις, δὲν φταῖς ἐσύ!... Κι' ἐγὼ ἡ ἀνόητη κινδύνεψα τὴ ζωὴ μου γιὰ νὰ σε σώσω ἀπὸ τὰ μανιασμένα λιοντάρια. πού θὰ σε σπάραζαν!...

»Ὅταν ὅμως ἐπὶ μὲ βρῆκες ἀναίσθητη μὲ πῆρες σκλάβου σου καὶ πάτησες τὸ περήφανο θουνό τοῦ ἀτρόμητου Ἑλληναί!... Ἐκανες τὴ σπηλιά του δική σου καὶ τώρα ζητᾷς νὰ κάνης κι' ἐμένα!...

»Μὰ ἄκουσε γιὰ τελευταία φορά αὐτὰ τὰ λόγια πού θὰ

Μανιασμένος ὁ Ταρζάν χύνεται πάνω στους δύο λευκοὺς κακοῦργοις. Καὶ πλάι στὸν τραυματισμένο Γκαούρ ἀρχίζει μιὰ φοβερὴ καὶ τρομερὴ πάλη.

σοῦ πῶ: 'Εγὼ εἶμαι 'Ελληνί-
δα! Κι' ἐμεῖς οἱ 'Ελληνίδες
μπροστά στήν τιμὴ δὲν λογα-
ριάζουμε τίποτα! Οὐτε κι' αὐ-
τὸν τὸν θάνατο ἀκόμα! Κατά-
λαβες λοιπόν; Μονάχα νεκρὴ
θὰ μπορέσης νὰ με ἀγγίξης,
κακοῦργε!...

— Χά, χά, χά, καγχάζει πάλι
ὁ Ταρζάν. Μὰ τὸ γέλιο κό-
βεται ὑπότομα στὸ λαϊμό του.
Γιὰ τὴν αὐτόχρονα δυὸ κυροβο-
λισμοὶ ἀντηχοῦν κάτω ἀπὸ
τοὺς πρόποδες τοῦ πέτρινου
βουνοῦ. Καὶ μιὰ σπαρακτικὴ
φωνὴ φθάνει στ' αὐτιά του!...

Ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
τὴν ἀναγνώριζε ἀμέσως: Εἴ-
ναι ἡ φωνὴ τοῦ Γκαούρ.

Ἡ πανώρια μελαψὴ κόρη,
δεμένη κάτω καθὼς βρίσκεται
τὸν θερμοπαρακαλεῖ:

— "Ἀκουσες, Ταρζάν; Ὁ «ἀ-
δελφός» σου ὁ Γκαούρ κινδυ-
νεύει! Ξέχασε πὼς τὸν μι-
σεῖς!... Φέρ' σου μιὰ φορὰ κι'
ἐσύ σάν "Ελληνας!... Τρέξε ἀ-
μέσως νὰ προλάβῃς!... Τρέξε
νὰ τὸν σώσεις!...

Ὁ λευκὸς γίγαντας πετιέται
ὀρθός. Ἐνῶ τὸ σκοτεινὸ κι'
ἄγριο πρόσωπό του ἀρχίζει
σιγά-σιγά νὰ ἡμερεύει καὶ νὰ
φωτίζεται ἀπὸ τὴ θεῖα φλόγα
τῆς ἀγάπης καὶ καλωσύνης!

Ἔτσι καὶ σὲ ὁλόκληρο τὸ
«εἶναι» του γίνεται μιὰ ἀλλό-
κοτη μεταμόρφωσι... Σὰ νὰ
γεννιέται ἕνας ἄλλος — ἐντε-
λῶς διαφορετικὸς — ἄνθρω-
πος!...

Ὁ κακὸς καὶ ὑπουλὸς Να-

ζράτ (+) χάνεται ἀργά. Καὶ
στὴ θέσι του ἔρχεται πάλι ὁ
γενναῖος, ὁ περήφανος καὶ
μεγαλόκαρδος Ταρζάν!...

Καὶ ὁ "Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας παρατάει ἀμέσως τὴ δε-
μένη Ταταμποῦ καὶ σὰν τρελ-
λὸς κατεβαίνει τὰ τρομακτικὰ
βράχια τοῦ πέτρινου βουνοῦ,
φωνάζοντας ὅσο μπορεῖ πιὸ
δυνατά :

— "Ἐφτασα Γκαούρ!... "Ε-
φτασα, «ἀδελφέ» μου!...

Ἡ μελαψὴ κόρη ψιθυρίζει
τώρα συγκινημένη :

— "Ἀδικο εἶχα!... Δὲν φταίει
ὁ δυστυχισμένος!... Φαίνεται
πὼς εἶναι ἀλήθεια θαρεῖα ἄρ-
ρωστος στὴν ψυχὴ!... Τὸ Κα-
λὸ καὶ τὸ Κακό, παλεύουν μέ-
σα του!... Πότε νικάει τὸ ἕνα
καὶ πότε τὸ ἄλλο!... Ὅπως ἀ-
κριβῶς γίνεται καὶ στὸν Ντα-
μπούχ! (*).

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο
τεῦχος ἀρ. 24 μὲ τὸν τίτλο:
«Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟ-
ΝΕΙ».

(**) Ὁ Νταμπούχ εἶναι ἕνας
φοβερὸς καὶ τερατομορφὸς κτη-
νάνθρωπος. Στὴ σαματικὴ του
διάπλασι εἶναι σχεδὸν διπλάσιος
ἀπὸ τὸν Γκαούρ καὶ ἀσύγκριτα
πιὸ χειροδύναμος ἀπ' αὐτόν!

Τὸ τρομακτικὸ αὐτὸ τέρας εἴ-
ναι ὁ ἀμαρτωλὸς καρπὸς μιᾶς
πρωτάκουστης συμβιώσεως:

Κάποιος γιγαντόσωμος γορίλ-
λας ἄρπαξε κάποτε μιὰ δυστυ-
χησμένη Ἱερατόστολο πού εἶχε
φθάσει μαζί με ἄλλους συναδέλ-
φους της στὴ Ζούγκλα γιὰ νὰ δι-
δάξουν στίς ἡμάγριες φυλὰς τῆ

Σε λίγες στιγμές, ο Ταρζάν φθάνει αλαφιασμένος κάτω. Και να τί αντικρύζουν τα μάτια του!..

ΘΑΝΑΣΙΜΗ ΠΑΛΗ

Ο Γκαούρ βρίσκεται πεσμένος ανάσκελα. Ο ένας από τους δυο λευκούς, φεύγοντας, είχε κρυφτή κάπου και τον πυροβόλησε. Τό βλήμα τον βρήκε στο πόδι. Και τρίζει άπαίσια τα δόντια του από

θρησκεία του μεγάλου κι' αληθινού Θεού του Κόσμου.

Ο γορίλλας κράτησε στη σπηλιά του την άμοιρη λευκή. Κι' αυτή που ήταν ένας άγνος άγγελος αγάπης και καλωσύνης, βρέθηκε αναγκασμένη να ξη και να υποφέρει πλάι στο βρωμερό αυτό κι άπαίσιο θηρίο.

Όσπου μαράζωσε, ή δυστυχισμένη, και πέθανε κάποτε αφήνοντας ορφανό το παιδί που είχε στο μεταξύ γεννήσει. Κι αυτό, όταν μεγάλωσε, γίνηκε ο τρομερός γοριλλάνθρωπος!

Ο Νταμπούχ έχει μιά δυσπρόστατη υπαρκτή γεμάτη αντιθέσεις. Μέσα του γίνεται αδιάκοπη πάλη ανθρώπου και κτήνους. Άγγέλου και θηρίου. Πότε νικάει κι' επικρατεί ή ιδιοσυγκρασία του άπαίσιου πατέρα του, του γορίλλας. Και τότε άγριος και κτηνώδεις είναι όλες οι εκδηλώσεις του γοριλλάνθρωπου.

Άλλοτε πάλι νικάει κι' επικρατεί ή ύπόστασι της άγιας μητέρας του, της λευκής Ίσα-

τούς πόνους και τη λύσσα που νοιώθει για να εκδικηθή.

Οι δυο λευκοί έχουν ξαναγυρίσει και βρίσκονται σκυμμένοι πάνω του. Με τα πιστόλια στα χέρια είναι έτοιμοι να τον άποτελειώσουν...

Ο Ταρζάν θγάζει φθάνοντας την τρομακτική κραυγή του :

— Αόοοοο! Αααόοοοοοοο!..

Και σαν άγριο θηρίο χύνεται πάνω στους λευκούς κακούργους!...

Ο Γκάρι κι' ο Έρνεστ ξα-

ποστόλου. Και τότε ο γοριλλάνθρωπος γίνεται καλός, εύγενικός, φρόνιμος! Άγαπάει τους ανθρώπους και κινδυνεύει και τη ζωή του άκόμα για να τους προστατέψη, ή να τους σώση!

Ο Νταμπούχ νοιώθει όλες τις γλώσσες των Ιθαγενών της άπέραντης Ζούγκλας. Όμως αυτός πολύ σπάνια μιλάει. Κι όταν μιλήση ποτέ δεν λέει περισσόττες από τρεις λέξεις για να πη τι σκέπτεται. Τι θέλει...

Ο τρομακτικός γοριλλάνθρωπος ξη σε μιά ξυλένια πρωτόγονη καλύβα φτιαγμένη πάνω στα ψηλά κλαδιά κάποιου θεόρατου δέντρου.

Οι γορίλλες της Ζούγκλας τον λατρεύουν σε Θεό τους! Μιά φανατική άγέλη άπ' αυτούς τον άκολουθεί πάντα και σε κάθε μετακίνησή του.

Ο κτηνάνθρωπος Νταμπούχ είναι ο φόβος και ο τρόμος θείων κι ανθρώπων της άγριας κι άπέραντης άφρικανικής Ζούγκλας!..

φνιάζονται... Καί παρατώντας τὸ θῦμα τοὺς ἀρχίζουν νὰ παλεύουν καὶ νὰ χτυπιῶνται μαζί του.

"Ετσι, πλάϊ στὸν τραυματισμένο μελαψὸ γίγαντα ἀρχίζει τρομερὴ μάχη!...

"Ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀγωνίζεται ὑπεράνθρωπα μαζὶ τοὺς γιὰ νὰ σώσῃ τὸν Γκαοῦρ. Κάνει συνεχῶς προσπάθειες νὰ τοὺς ἀρπάξῃ τὰ πιστόλια. Κι' ὕστερα νὰ μετρηθῇ μαζί τοὺς. Νὰ τοὺς κατασπαράξῃ!...

"Ὁ Γκάρυ, ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς δυὸ, μοιάζει μὲ τρελό!... Κάθε τόσο ξεσπάει σὲ παράξενα γέλια καὶ τραβάει ἄσκοπα τὴ σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ του. Στέλνει τὶς σφαῖρες του ἐδῶ κι' ἐκεῖ, χωρὶς νὰ σκοπεύῃ...

Καὶ νά: "Εν' ἀπ' τὰ θλήματα θρῖσκει τυχαῖα τὸν Ταρζάν στὸ ἀριστερὸ στήθος. Λίγο πὸ πάνω ἀπὸ τὴν καρδιά!...

"Ἀλλοίμονο!... Ὁ λευκὸς γίγαντας θγάζει μιά φωνὴ καὶ σωριάζεται κι' αὐτὸς κάτω στὸ χῶμα! Πλάϊ στὸ θανάσιμο ἐχθρὸ του τὸν Γκαοῦρ πού ἀγωνιζόταν γιὰ νὰ σώσῃ!...

"Ὁ Γκάρυ, ὁ θηριοδασκὴς ξεκαρδίζεται σὰ γέλια. Σκύβει ἀμέσως πάνω ἀπ' τὸν Ταρζάν καὶ κολλῶντας τὸ αὐτὶ στὴν κοιλιά του ἀφουγγράζεται γιὰ λίγο. "Υστερα ξεφωνίζει τρελλὰ:

— Δὲν μιλάει!... Χά, χά, χά!... Δὲν μιλάει! Μονάχα ἡ

κοιλιά τοῦ λιονταριοῦ μιλάει! Χά, χά, χά! "Ὡς τὸ πρῶτ' θὰ πεθάνω! "Ὡς τὸ πρῶτ' θὰ πεθάνω! Χά, χά, χά!...

"Ὁ ἄλλος λευκός, ὁ κυνηγὸς "Ερνεστ, κυττάζει παραξενεμένος τὸ σύντροφό του. Καταλαβαίνει πὼς ἔχει σαλέψει τοῦ ἀμοιρου τὸ λογικό!...

Καὶ ἀναγυρίζοντας ἀμέσως τὴν κάνη τοῦ πιστολιοῦ του πρὸς τοὺς δυὸ γίγαντες ἐτοιμάζεται νὰ τραθῇ τὴ σκανδάλη. Νοιώθει πὼς εἶναι τώρα μονάχος καὶ θιάζεται νὰ τοὺς ἀποτελειώσῃ!...

Μὰ ὁ Ταρζάν, πεσμένος ἀνάσκελα καθὼς θρῖσκεται, τινάζει ἀπτόμοα καὶ μὲ δύναμι τὸ ἕνα πόδι του. Καὶ δίνοντάς του μιά τρομερὴ κλωτσιὰ στὴν κοιλιά, τὸν ἀνατρέπει.

ΟΙ ΤΕΤΡΑΠΟΔΟΙ

ΣΩΤΗΡΕΣ

"Ὁμως τὴν ἴδια στιγμὴ παράξενες στριγγλιές ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν. Καὶ οἱ ἀμέτρητοι πῖθηκοι τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας καταφθάνουν!...

Εἶναι αὐτοὶ ποὺ εἶχε συγκεντρῶσει πάνω στὴν κορφή τοῦ πέτρινου βουνοῦ. Αὐτοὶ ποὺ μὲ τὶς πέτρες ποὺ πετοῦσαν εἶχαν ἐμποδίσει τὸν Γκαοῦρ νὰ σκαρφαλώσῃ ὡς πάνω.

"Ετσι, μανιασμένα τώρα τὰ μικρόσωμα θηρία, χύνονται ἀκράτητα πάνω στοὺς δυὸ κακούργους! Τοὺς δαγκώνουν, τοὺς ξεσχίζουν τὰ ρούχα καὶ

τις λευκές σάρκες τους!...

Κι' ὁ τρελλὸς κι' ὁ γνωστικός τρομάζουν ἀφένταστα μπροστά στὴν ὁμαδική αὐτὴ ἐπίθεσι. Ἀρχίζουν νὰ τρέχουν γιὰ νὰ γλυτώσουν ἀπ' τοὺς φοβεροὺς αὐτοὺς ἐπιδρομεῖς καὶ νὰ σωθοῦν ἀπ' τὰ νύχια καὶ τὰ δόντια τους!...

Οἱ πῖθηκοι ὅμως ξεακολουθοῦν νὰ τοὺς κυνηγᾶνε!...

Ὡσπου, λίγο πὺδ πέρα, φθάνουν μπροστά σὲ μιὰ μεγάλη χαράδρα!... Οἱ κακοῦργοι μὲ τὴ φόρα ποὺ ἔχουν πάρει εἶναι ἀδύνατο νὰ σταματήσουν!

Καὶ γκρεμοτσακίζονται στὸ θάραθρο! Καὶ τὰ κορμιά τους γίνονται κομμάτια!...

Τὰ πεινασμένα ὄνρια θὰ στήσουνε σὲ λίγο γερὸ τσιμποῦσι πάνω στὰ κουφάρια τους!..

Οἱ δυὸ λευκοὶ ποὺ ξεκίνησαν ἀπὸ τὴ μακρινὴ Ἀμερικὴ γιὰ νὰ θροῦν καὶ νὰ αἰχμαλωτίσουν τὸν γοριλλάνθρωπο Νταμπούχι, δὲν ζοῦν πιά γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὸν ἐγκληματικὸ σκοπὸ τους!...

..

Καὶ τώρα ἂς ξαναγυρίσουμε κοντὰ στοὺς δυὸ λαθωμένους γίγαντες ποὺ θρίσκονται πλάϊ-πλάϊ!

Καὶ νά: Ὁ Γκαοὺρ ἀπλώνει τ' ἀτσαλένια χέρια του κι' ἀρπάζει τὸν Ταρζάν ἀπὸ τὸ λαιμό!... Ἀρχίζει νὰ τὸν σφίγγει μὲ δύναμι καὶ λύσσα!...

— Κακοῦργε, οὐρλιάζει!...

Ἐφθασε ἡ στιγμή νὰ πληρώσῃς τὰ ἐγκλήματά σου!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κάτι θέλει νὰ τοῦ πῇ, μὰ ἡ φωνὴ πνίγεται στὸ σφιγμένο λαρόγκι του! Κι' ἐνῶ τὸ πρόσωπό του γίνεται κόκκινο σὰν παπαρούνα καὶ τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια του πετιῶνται ἔξω ἀπ' τὶς κόγχες, νοιώθει νὰ φθάνη ἡ τελευταία του στιγμή!...

Νὰ ὅμως ποὺ ξαφνικὰ ἀνάλαφρο ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται νὰ πλησιάζει. Καὶ μιὰ γλυκεῖα χαρούμενη φωνὴ φτάνει στ' αὐτιά τους:

— Γκαοῦσουρ! Ταρζάαν!

Εἶναι ἡ πανώρια καὶ ὑπέροχη Ταταμπού, ποὺ σὲ λίγες στιγμὲς παρουσιάζεται μπροστά τους..

Ἡ ἄμοιρη βλέπει τὸ φονικὸ ποὺ πρόκειται νὰ γίνη καὶ τρόμος καὶ φρίκη ζωγραφίζεται στὸ πρόσωπό της.

— Μήηηηη!.. Μὴ Γκαοὺρ!.. ξεφωνίζει μὲ ἀπόγνωσι. Ὁ Ταρζάν εἶναι καλὸς!... Εἶναι ἀδελφός σου!... Γιὰ νὰ σὲ βοηθήσῃ καὶ νὰ σὲ σώσῃ ἔφτασ' ἐδῶ!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀκούει τὰ λόγια της καὶ ξεσφίγγει ἀμέσως τὶς παλάμες ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ ἐχθροῦ του..

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ!

Καὶ τώρα ἂς γυρίσουμε πίσω στὴν ἱστορία μας. Ὅπως θυμόσαστε εἴχαμε ἀφήσει τὸν

Τὴν ἴδια στιγμή ἡ κοιλιά τοῦ σκοτωμένου λιονταριοῦ σχίζεται ἀπὸ μέσα καὶ ἀνοίγει. Κ' ἔνα παράξενο πλάσμα κἀνει νὰ βγῇ ἔξω.

Γκαοὺρ νὰ στέκη ἀκίνητος καὶ νὰ κυττάζῃ μὲ γουρλωμένα μάτια τὴν κοιλιά τοῦ σκοτωμένου λιονταριοῦ...

Ξαφνικά, τὴ βλέπει ν' ἀνοίγῃ κι' ἔνα παράξενο πλάσμα νὰ γεννιέται ἀπ' αὐτὴν...

Πρῶτα βγαίνει ἀπὸ μέσα μιά τρομερή... σκουριασμένη χατζάρα! Ὑστερα, δυὸ τεράστιες μαῦρες πατοῦσες, πού τὶς ἀκολουθοῦν δυὸ λεπτά καλαμένια ποδαράκια! Σὲ λίγο μιά φουσκωτὴ κοιλιά, δυὸ ἀδύνατα χεράκια μὲ μεγάλες παλάμες κι' ἕνας λεπτὸς λαιμός. Τέλος, μιά ἀνοικονόμητη κωμικὴ κεφάλαι!

Καὶ ὀλόκληρος ὁ φοβερός

καὶ τρομερὸς Ποκοπικό παρουσιάζεται μπροστὰ στὸν κατὰπληκτο μελαψὸ γίγαντα!...

Ὑποκλίνεται ἀμέσως θαθειά καὶ τοῦ λέει:

— Νὰ ζήσω! Νὰ μὲ χαίρεσαι! Καὶ καλὰ σαράντα!

Ἡ στιγμή εἶναι ἀφάνταστα τραγικὴ! Λίγο πὶὸ πέρα ὁ Νταμπούχ ξεψυχάει ἀπὸ τὶς θανατερές σφαῖρες πού ἔχει δεχτῆ στὰ στήθεια!...

Ὁμως, ὁ Γκαοὺρ δὲν μπορεῖ νὰ μὴ χαμογελάσῃ.

— Ἐσὺ εἶσαι Ποκοπικό; τὸν ρωτᾷ.

— Ὀλόκληρος!...

— Τὸ λιοντάρι λοιπὸν σὲ εἶχε φάει; Τρύπησες τὴν κοιλιά του καὶ βγῆκες;

— Τὸ ἀντίθετο, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ νᾶνος: Τρύπησα τὴν κοιλιά του καί... μπήκα!...

Κι' ἐξηγεῖ με' λίγα διαστικὰ λόγια στὸν γιγαντόσωμο "Ελ-ληνα :

— Μόλις με' πέταξες στὸν ἀέρα, ἀδερφέ μου, τσοῦπ, πα-γαίνω καὶ πέφτω ἀνάμεσα στὰ λιοντάρια καὶ στοὺς γοριλλα-ράδες, πού τρώγανε τὰ μου-στάκια τους!

»Τὸ λοιπὸν τραβάω ἀμέσως τὴ χατζάρα μου καὶ φωνάζω:

»— Πίσω Μικρόβια καὶ σᾶς ἔφαγα!...

»Μὰ ἐκεῖνα τὸ χαθὰ τους! Μιά πεντάρια σημασία δὲν μοῦ δίνανε!...

»Ἕνα μάλιστ' ἀπ' αὐτά, ἄ-

νοίγει τὴ στοματάρρα του νὰ με' χάψη σὰν ξερολούκουμο!.. Μὰ δὲν χωροῦσα νὰ περάσω μονοκόμματος ἀπὸ τὸ λαιμό του!... Ἐπρεπε πρώτα νὰ με' μαοήση καλὰ κι' ὕστερις νὰ με' καταπιῇ!...

»Γιὰ νὰ μὴ τὸ θάλω λοιπὸν σὲ κόπο τὸ φουκαριάρικο, ξανατραβάω τὴ χατζάρα μου, τοῦ σχίζω τὴν κοιλιά καὶ μπαίνω μέσα ἀτόφιος καὶ μο-νοκόμματος!...

»— Καλὴ χώνεψη, μάγκα ! τοῦ λέω.

"Ετσι, τὸ λοιπὸν, κρύφτηκα στὴ λιονταρίσια κοιλιά καὶ σώθηκα, καπετὰν Μαντράχα-λε!... Ἀλλοιῶς, ἀδερφέ μου, οὔτε ἡ θρυλικὴ χατζάρα μου

Ὁ γοριλάνθρωπος ἀρπάζει ἀμέσως στὰ τριχωτὰ μπράτσα του τὴ λιπόθυμη Ταταμπού καὶ τρέχει γιὰ τὸ θεόρατο δέντρο του.

δὲν θὰ ἔμενε ἀμάσητη!

»Ὅμως μέσ' ἀπ' τὴν κοιλιά πού θρискόμουν κρυφοκυττοῦσα πρὸς τὰ ἔξω... Καὶ γιὰ νὰ μὴ στὰ πολυλογῶ πῆρα χαμπάρι τοὺς δυὸ Ἀμερικάνους. Ἀκουσα τή... λάμψι πού κάναν τὰ κουμπούρια τους καὶ εἶδα τοὺς.. κρότους τους.

»Πάνω στὴν ὥρα, τὸ λοιπόν, γλέπω κι' ἓναν ἀπὸ δαύτους νὰ σκουτάφτη στὸ σκοτωμένο λιοντάρι καὶ νὰ χτυπήῃ ἡ κεφάλαι του πάνω στὴν κοιλιά τοῦ θηριοῦ πού θρискόμουν ἐγώ!...

»Γιὰ νὰ σπᾶσω, τὸ λοιπόν, πλάξω, τοῦ λέω σιγὰ ἀπὸ μέσα:— «Ὡς τὸ πρωὶ θὰ πεθάνῃς! Ὡς τὸ πρωὶ θὰ πεθάνῃς!». Σίγουρα, ὁ φουκαρᾶς, θὰ τρελλάθηκε ἀπ' τὴν τρομάρα του! Γιατὶ τὸν ἄκουσα πού γέλαγε σάν... «φτεροβλαθής»!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας κυττάζει τώρα τὸν νᾶνο μὲ θαυμασμό :

— Μπράβο, Ποκοπίκο! τοῦ λέει. Εἶσαι ξευπνος καὶ τολμηρός. Ἐγὼ σὲ εἶχα ξεγράψει. Νόμιζα πὼς εἶσαι χαμένος!

Ὁ νᾶνος παρεξηγιέται:

— Χαμένος εἶσαι καὶ φαίνεσαι! τοῦ κάνει. Ἀκούς ἐκεῖ!

ΤΑ ΦΙΛΤΡΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ ΧΟΥΛΧΑΣ

Ὁ Γκαούρ σκύβει ἀμέσως ἀνήσυχος πάνω στὸν ἀκίνητο γοριλλάνθρωπο. Στὸ στήθος

του ἀντικρύζει δυὸ φοβερὲς πληγές! Εἶναι θαρεῖα τραυματισμένος ὁ ἄμοιρος!...

— Τρέξε γρήγορα στὴ σπηλιά τῆς Χούλχας, λέει στὸν Ποκοπίκο! Πέσ' τῆς νὰ πάρῃ τὰ θαυματουργὰ βοτάνια τῆς καὶ νὰ ῥθῇ ἀμέσως ἐδῶ... Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ σώσουμε τὸν Νταμπούχ!...

— Μὲ τὰ πόδια θὰ πάω ; ρωτᾷ ὁ νᾶνος.

— Νάι... Τρέξε λοιπὸν γρήγορα!...

Ὁ Ποκοπίκο ξύνει συλλογισμένος τὴν κεφάλαι του:

— Δὲν φωνάζει τὸν Πίκ, κύρ Μαντράχαλε... Προτιμάω... ἄεροπορικῶς!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀγριεῦει τώρα, Σηκώνει τὸ τεράστιο ποδᾶρι του κι' ἐτοιμάζεται, μὲ μιὰ φοβερὴ κλωτσιά του, νὰ τὸν στείλῃ σάν μαύρη μπάλλα στὴ σπηλιά τῆς καλῆς μάγισσας!...

Ὁ νᾶνος μουρμουρίζει θαρεῖα κι' ἀγέρωχα:

— Περιττόν! Νὰ μένῃ τό... σοῦτ!... Παγαίνω καὶ μονάχος μου!...

Καὶ τὸ θάζει τρομοκρατημένος στὰ πόδια γιὰ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν... πυραυλοειδῇ ἐκτόξευσί!...

Καθὼς τρέχει, συλλογιέται μελαγχολικά :

— Ἄν ἔτρωγα αὐτὴ τὴν κλωτσάρα, ἄδερφέ μου, θὰ κλατάριζα σάν λάστιχο φορητοῦ αὐτοκινήτου!...

.....

Ἐχει ἀρχίσει πιά νὰ ξημε-

ρώνη όταν ό φοβερός και τρομερός Ποκοπίκο ξαναγουρίζει, φέρνοντας μαζί του και την τερατομορφή μάγισσα Χούλχα!...

Ο ΓΚΑΟΥΡ ΛΕΕΙ ΨΕΜΜΑΤΑ!

‘Ο Γκαούρ βρίσκεται ακόμα κοντά στον Νταμπούχ που στο μεταξύ έχει συνέλθει κι’ είναι κάπως καλύτερα!... Και ρωτάει τό μελαψό παλικάρι για νά μάθη που βρίσκεται ή άγαπημένη του Ταταμπού.

‘Εκείνος όμως του κρύβει την αλήθεια. Δέν είναι σωστό νά μάθη ό γοριλλάνθρωπος πώς την άρπαξε ό Γκαούρ και την κρατάει σκλάβα του στην κορφή του πέτρινου βουνού. Γιατί θά στεναχωρηθή αφάνταστα και θά θυμώσει!... ‘Η κατάσπασί του θά χειροτερέψη κι’ έτοιμοθάνατος, καθώς είναι, σίγουρα θά τρέξη νά σκοτώσει τον Ταρζάν και νά τη σώση!...

— ‘Η Ταταμπού είναι στη σπηλιά μου! του λέει κομπιάζοντας ό Γκαούρ. Γιατί του είναι πολύ δύσκολο νά λέη ψέματα...

Και προσθέτει:

— “Αν ήξερε πώς είσαι χτυπημένος, σίγουρα θά είχε κατέβει για νά περιποιηθή τις πληγές σου!...

Και νά: Πάνω στην ώρα φθάνουν ή Χούλχα με τον Ποκοπίκο.

— Στην έφερα, Μαντράχα-

λε, μурμυριζει ό Ποκοπίκο. ‘Η μαμζέλ Χούλχα απ’ έδω είναι σπουδαία γιατρίσσα! Διπλωματούχος του Πανεπιστημίου της Κομπογιαννικής!... ‘Αμέε;!...

‘Η μάγισσα της Ζούγκλας σκύβει άμέσως πάνω από τό τεράστιο κορμί του Νταμπούχ και ραντίζει με θαυματουργά φίλτρα τις πληγές του... ‘Υστερα θάζει πάνω τους με προσοχή και τέχνη τά θαυματουργά θότανά της...

‘Ο Γκαούρ τραβάει παράμερα τον Ποκοπίκο και κουβεντιάζουν :

— ‘Εγώ πρέπει νά φύγω τώρα, του λέει ό γίγαντας.

— Στο καλό κι’ από τό πεζοδρόμιο!...

‘Ο μελαψός “Ελληνας συνεχίζει σά νά μη τον άκουσε:

— ‘Εσύ μείνε έδω μαζί με τό γοριλλάνθρωπο. Σε λίγο που θάναι καλά θά μπορέση νά σηκωθή και νά θαδίξη μονάχος του!... Πάρ’ τον τότε και γυρίστε στο δέντρο που βρίσκεται ή καλύβα του.

— Και τί ειμ’ εγώ; Νταντά του για νά τον παγαίνω περίπατο;

— Και πρόσεξε καλά, Ποκοπίκο : Ούτε μιá λέξι δέν πρέπει νά σου ξεφύγη απ’ όσα ξέρεις για την Ταταμπού. Δέν πρέπει νά μάθη πώς την έχει άρπάξει ό Ταρζάν... Μπορείς λοιπόν νά κρατήσης αυτό τό μυστικό;

‘Ο Ποκοπίκο τον καθησυχάζει σοβαρός :

- Μὴ φοβοῦ, Μαντράχαλε!
— Ἐγὼ εἶμαι τάφος!...

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΡΥΦΗ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

Τὰ παρακάτω τὰ εἶδαμε καὶ
τὰ θυμόμαστε:

Ὁ Ταρζάν ἀκούει ἀπὸ ψηλὰ
τοὺς πυροβολισμούς τῶν δυὸ
λευκῶν κακούργων καὶ παρα-
τῶντας τὴ δεμένη Ταταμπού,
κατεβαίνει ἀπὸ τὰ τρομακτικά
θράχια καὶ τρέχει νὰ βοηθή-
σῃ τὸν «ἀδελφό» του. Τραυμα-
τίζεται ὅμως κι' αὐτὸς καὶ πέ-
φτει πλάϊ στὸν ἐπίσης λαθω-
μένο μελαψὸ γίγαντα...

Στὸ μεταξὺ ὅμως φθάνουν
οἱ ἀμέτρητοι πύθηκοί του καὶ
τρέπουν οἱ ἄτακτοι φυγὴ τοὺς
ἀπαίσιους κακούργους. Πού
τρέχοντας νὰ σωθοῦν, γκρεμο-
τοακίζονται στὸ θάραθρο καὶ
βρίσκουν τὴ δίκαια τιμωρία
τοὺς!...

Ὁ Γκαοὺρ πεσμένος ἀνά-
σκελα κάτω, καθὼς βρίσκεται,
ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαίμῳ τὸν
Ταρζάν γιὰ νὰ τὸν πνίξῃ.

Δὲν προφθαίνει ὅμως...

Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμή ἕνα
ἀπίστευτο θαῦμα γίνεται: Ἡ
Ταταμπού πού βρισκόταν δε-
μένη χειροπόδαρα πάνω στὴν
κορφή τοῦ βουνοῦ, φθάνει τρέ-
χοντας κοντὰ τοὺς, λεύθερη
καὶ χαρούμενη!...

Ποῖος νὰ τὴν ἔλυσε ἄραγε;!

Ο ΝΤΑΜΠΟΥΧ ΚΙ' ΟΙ ΑΓΡΙΟΙ ΚΟΝΙΚΛΟΙ!

Γιὰ νὰ πάρουμε τὰ πράγμα-
τα μὲ τὴ σειρά τους, ὅς ξα-
ναγυρίσουμε πάλι κοντὰ στὸν

Νταμπούχ, στὸν Ποκοπικό καὶ
στὴν μάγισσα Χούλχα.

Ἡ καλὴ γερόντισσα πολὺ
γρήγορα καταφέρνει νὰ για-
τρέψῃ τὸν ἐτοιμοθάνατο γο-
ριλλάνθρωπο. Τὰ φίλτρα, τὰ
βότανα καὶ τὰ ξόρκια τῆς κά-
νουν πάντοτε θαύματα.

Ὑστερα παίρνει ἀργὰ τὸ
μονοπάτι καὶ τραβάει γιὰ τὴ
σπηλιά της.

Ὁ Νταμπούχ καταφέρνει
τώρα νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ στα-
θῇ ὀρθός. Ὅμως πολὺ δύσκο-
λα μπορεῖ νὰ περπατήσῃ. Νοι-
ώθει ὁ ἄμοιρος ἀφάνταστη ἀ-
δυναμία ἀπὸ τὸ ἀφθονο αἷμα
πού ἔχει τρέξει ἀπὸ τὴς δυὸ
θανατερὲς πληγὰς τοῦ στή-
θους του.

Εἶναι χλωμός καὶ σὲ κακὰ
χάλια ὁ δύστυχος!...

Ὁ Ποκοπικό τὸν κυττάζει
μὲ ἀνείπωτη συμπόνια, ἔτοι-
μος νὰ ξεσπάσῃ σὲ λυγμούς:

— Σάν...στραβοσουγιάς κα-
τάντησες, ἀδερφέ μου! τοῦ
λέει.

Ἀμέσως ὅμως καταπίνει
τοὺς λυγμούς του, καὶ τὸν
συμβουλεύει:

— Τὸ καλὸ πού σοῦ θέλω:
πᾶρε τὸ τράμ καὶ δίνε του γιὰ
τὸ ρομαντικὸ τσαρδάκι σου!..
Καθότι ἔτσι πού κατάντησες
τώρα, ὅτε μὲ ἄγριο Κόνικλο
δὲν μπορεῖς νὰ τὰ βάλῃς!

Ὁ Νταμπούχ πού μόλις καὶ
μετὰ θίας κρατιέται στὰ πό-
δια του, τὸν ρωτᾷ μ' ἕνα
τρίλεξο:

— Νὰ σὲ φιλήσω, Ποκοπικάκι μου, ξεφωνίζει ἡ πανῶρια Ταταμποῦ καὶ γεμίζει τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ φιλιὰ της.

— «Ταταμποῦ» «Ποῦ» «Εἰ-
ναι»;

Ὁ νᾶνος κουνάει θλιμμένα
τὴν κωμικοτραγικὴ κεφάλαι
του :

— «Ἄν σοῦ πῶ, φουκαρά
μου, ποῖος τὴν ἄρπαξε, θὰ
μείνης ξερός!..» «Ἄν σοῦ πῶ
ποῦ βρίσκεται τώρα δεμένη,
θὰ σηκωθῆς στά...» πεινὰ σου
ποδάρι!... Μὰ δὲν ἐπιτρέπε-
ται νὰ μιλήσω...

Ὁ γοριλλάνθρωπος ἀπορεῖ:

— «Γιατί» «Ὅχι» «Μιλάει»;

— Γιατί εἶμαι... τάφος, ἄ-
δερφέ μου!...

Ὁ Νταμποῦχ ἀγριεῦει τώ-
ρα :

— «Ἐγὼ» «Θέλει» «Μάθη»!

μουγγρίζει ἔξω φρενῶν.

Ὁ Ποκοπικό παρεξηγιέται:

— Μὴ μοῦ παρασταίνης τὸ
ζόρικο ἐμένα, γιατί θὰ σοῦ
κάνω «φού» καὶ θὰ πάρης ἐ-
φτὰ κουτροβάλες! Μὲ ἀντι-
λήθῃσαι;

Ὁ γοριλλάνθρωπος οὐρλιά-
ζει τώρα πιδ ἄγρια ἀκόμα :

— «Ποκοπικό» «Ἐγὼ» «Σκο
τώση»!

Ὁ νᾶνος προσπαθεῖ νὰ τὸν
μεταπείσῃ :

— Μὴν ἐπιμένῃς, μπάρμπα-
Μαμουθ!.. Αὐτὸς ποὺ ἄρπαξε
τὴν Ταταμποῦ εἶναι πρόσωπο
γνωστό... Εἶναι λευκὸς καὶ με-
γαλόσωμος! Μὲ ξανθὰ μάτια
καὶ γαλάζια μαλλιά!... Ζῇ σὲ

σπηλιά, είναι γνήσιος Έγγλέζος και παρακαταίνει τον "Αρχοντα της Ζούγκλας!..." "Όσο για τὸ ὄνομά του τὸ μόνο πὺ μπορῶ νὰ σοὺ πῶ εἶναι πῶς ἀρχίζει ἀπὸ «Τάρ» καὶ τελειώνει σὲ «ζάν»!..." Ἄλλο τίποτα δὲν μπορῶ νὰ σοὺ πῶ καθότι τοῦ λόγου μου τυγχάνω τάφος καὶ λέξι δὲν μοῦ ξεφεύγει!...

Ὁ γοριλλάνθρωπος ἀφρίζει ἀπ' τὸ κακὸ του. Ξέρει τώρα πῶς τὴν Ταταμποῦ τὴν ἔχει ἀρπάξει ὁ Ταρζάν!... "Ἐνα μονάχα μένει ἀκόμα νὰ μάθῃ. Ποῦ ἔχει κρύψει ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τὴν πανώρια μελαψὴ κοπέλλα. Καὶ ρωτᾷ γιὰ τελευταία φορὰ τὸν Ποκοπίκο. "Ὁμως ὁ νᾶνος ἀρνιέται μ' ἐπιμονὴ νὰ τοῦ πῇ τὸ μυστικόν... Καὶ τοῦ λέει:

— "Ἄν σοὺ πῶ ποῦ θρίσκειται δεμένη ἡ Ταταμποῦ θὰ σοὺ κάνω μεγάλο κακὸ ἀδερφέ μου!... Μπορεῖς τώρα τοῦ λόγου σου, σκατατεμένος ἄνθρωπος, ν' ἀνεβαίνης τόσα θράχια; Πῶς θὰ σκαρφαλώσης ἐκεῖ πάνω στὴν κορφὴ γιὰ νὰ τῇ θρῆς καὶ νὰ τῇ σώσης; Δὲν εἶναι σωστό, μπάρμπα Μαμούθ! "Ἀλλωστε ἐγὼ εἶπα καὶ ἐλάλησα: Εἶμαι τάφος σὲ κάτι τέτοια! Λέξι δὲν θγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα μου!...

«Ο «ΕΛΕΥΘΕΡΩΤΗΣ»

ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ

Ὁ Νταμποῦχ ἔχει ἀφρίσει ἀπὸ τὸ κακὸ του. Ἀπὸ ὅσα...

«δὲν τοῦ εἶπε» ὁ Ποκοπίκο, ἔχει καταλάβει τὰ πάντα! Τίποτ' ἄλλο δὲν χρειάζεται νὰ μάθῃ!...

"Ἐτσι, θγάζει τὸ τρομερὸ οὐρλιαχτό του πὺ κάνει ν' ἀντιλαλήσουν τὰ μακρινὰ γαλάζια θουνά. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς φθάνουν γύρω του οἱ σκορπισμένοι γορίλλες.

Ὁ ἐξαντλημένος γοριλλάνθρωπος ξεκινᾷ προχωρῶντας μὲ μεγάλῃ δυσκολία καὶ κόπο. Ἡ ἀδυναμία πὺ νοιώθει τὸν κάνει νὰ τρικλιζῇ.

Ὁ νᾶνος πὺ τὸν βλέπει νὰ προχωρῇ ἔτσι σκυφτὸς κι' ἀξιοθρήνητος, τοῦ φωνάζει γελῶντας :

— "Ἰοια τὸ κορμὶ σου μπαρ μπαδινόσασαυε! Χά, χά, χά!..

Ὁ γοριλλάνθρωπος ἔχει πάρει τὸ μονοπάτι γιὰ τὸ ψηλὸ βραχώδικο θουνὸ τοῦ Γκαούρ. Ὁ Ποκοπίκο ἀνησυχεῖ.

— Τί πᾶς νὰ κάνης ἐκεῖ ; τὸν ρωτᾷ.

Ἐκεῖνος μουγγρίζει ἄγρια:

— «Ταρζάν» «Βουνό» «Γκαούρ»!... «Ταταμποῦ» «Σκλάβα» «Ταρζάν».

Θέλει νὰ τοῦ πῇ δηλαδὴ πῶς ὁ Ταρζάν θρίσκειται στὸ θουνὸ τοῦ Γκαούρ. Καὶ πῶς κρατᾷ σκλάβα του τὴν Ταταμποῦ.

Ὁ νᾶνος πὺ τὸν ἀκούει, ἀναρρωτιέται περίεργος :

— Ποῦ διάβολο τὸ ἔμαθε;! Ποιὸς νὰ τοῦ τὸ εἶπε;!

Καὶ συνεχίζουν τὸ δρόμο τους...

Μὰ ὁ γοριλλάνθρωπος δὲν

ἔχει τὸ κουράγιο πὺ χρειάζεται. Ὡσπου, σὲ μιὰ στιγμή, σταματᾷ καί, θαρὺς καθὼς εἶναι, σωριάζεται κάτω!...

Ἡ ἀνάσα του γίνεται πάλι θαρεὰ καὶ δύσκολη. Ὁ Ποκοπικό τὸν κυττάζει μὲ συμπόνια καὶ μουρμουρίζει :

— Ἔτσι πὺ κατάντησες, ἀδερφέ μου, ξέρεις τί σοὺ χρειάζεται; Ἐπισκευὴ καὶ πέταμα!

Οἱ γιγαντόσωμοι γορῖλλες τριγυρίζουν πάλι θλιμμένοι τὸν ἀνήμερον ἀφέντη τους!..

Ὁ νᾶνος παρατάει τὸν Νταμπούχ :

— Γειά χαρά, μπάρμπα, τοῦ φωνάζει. Ἄν τὰ κακαρώσης, καὶ σ' ἄλλα μὲ ὑγεία!...

Καὶ φεύγει, τραβώντας μονάχος γιὰ τὸ θουνὸ τοῦ Γκαούρ!.. Εἶναι περίεργος νὰ μάθῃ τί ἔχει ἀπογίνει.

.....

Ἔτσι, φθάνοντας ἐκεῖ, βλέπει τὸ κακὸ πὺ γίνεται : Ὁ Ταρζάν μὲ τοὺς πιθήκους του ἔχουν ἐπιτεθῇ στοὺς δυὸ λευκοὺς κυνηγούς.

Ὁ Ποκοπικό σκαρφαλώνει ἀνενόχλητος στὴν κορφή τοῦ πέτρινου θουνοῦ. Κι' ἐκεῖ θρίσκει τὴν Ταταμποὺ μονάχη της καὶ δεμένη χειροπόδαρα.

— Ποκοπικάκι μου! τοῦ φωνάζει ἐκείνη. Τρέξε γρήγορα νὰ μὲ σώσης!...

Ὁ νᾶνος τραβάει ἀγέρωχα τὴ θρυλικὴ σκουριασμένη χατζάρα του καὶ χράπ—χρούπ, κόβει τὰ χοντρά χορτόσποινα

πὺ τὴν κρατᾶνε δεμένη.

Ἡ μελαψὴ «Κόρη τῆς Ζούγκλας» πετιέται ὀρθὴ καὶ τὸν ἀρπάζει μὲ λαχτάρια στὴν ἀγκαλιά της.

— Νὰ σὲ φιλήσω, Ποκοπικό μου, τοῦ λέει συγκινημένη.

Καὶ γεμίζει τὸ πρόσωπό του μὲ φιλιά.

Ὁ «Ἀντρακλας» διαμαρτύρεται :

— Περικαλῶ, μαντάμ!.. Νὰ λείπουν οἱ... θεντοῦζες!

Ἡ Ταταμποὺ τὸν ἀφήνει πάλι κάτω καὶ σὰν τρελλὴ ἀρχίζει νὰ κατεβαίνει τὰ τρομακτικὰ βράχια. Βιάζεται νὰ φθάσῃ κοντὰ στὸν ἀγαπημένο της Γκαοὺρ πὺ κινδυνεύει.

Ὁ Ποκοπικό τῆς φωνάζει :

— Ἄεινε σὸ καλὸ! Κι' ἄμα τὰ θρήτε σκοῦρα, φωνάχτε με νά... τὸ θάλω στὰ πόδια!...

ΤΑ ΔΥΟ «ΑΔΕΛΦΙΑ»

Ὅταν ἡ ὑπέροχη Ἑλληνίδα φθάνει κάτω, θρίσκει τοὺς δυὸ γίγαντες — τὸν λευκὸ καὶ τὸν μελαψὸ — τραυματισμένους κάτω. Τὸν ἕνα πλάϊ στὸν ἄλλον!..

Ὁ Γκαοὺρ σφίγγει μὲ μῖσος καὶ λύσσα τὸ λαιμὸ τοῦ Ταρζάν, ζητώντας νὰ τὸν πνίξῃ!..

— Μήηη!... Μὴ Γκαοὺρ! τοῦ φωνάζει. Ὁ Ταρζάν εἶναι καλὸς!... Εἶναι ἀδελφός σου!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ξεσφίγγει ἀμέσως τὴν παλάμη ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ ἐχθροῦ του.

Ἡ Ταταμποὺ πλένει γρήγορα τὴν πληγὴν τοὺς μὲ καθά-

ριο νερό από την κοντινή πηγή. "Υστερα, ψάχνοντας γύρω, βρίσκει τὰ θαυματουργὰ θότανα πού τῆς χρειάζονται γιὰ νὰ κάνει τὰ γιατροσόφια πού ξέρεi.

"Ετσι, σὲ λίγη ὥρα οἱ δυο γίγαντες βρίσκονται ὀρθοὶ καὶ γεροί!...

"Ἡ μελαψὴ κόρη χαμογελάει τώρα.

— Φίλε μου, λέει στὸν Γκαούρ. "Ο Ταρζάν δὲν φταίει γιὰ ὅσα κάνει... Εἶναι θαρεῖα ἄρρωστος στὴν ψυχή... Συχώρεσέ τον λοιπόν!... Μιὰ ὁλόκληρη νύχτα θρискόμουν στὰ χέρια του πᾶνω στὴν κορφή τοῦ πέτρινου βουνοῦ. Κι' ὁμως δὲν μοῦ ἔκανε κανένα κακό! Καὶ μιὰ προσβολή!...

Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως, πρὸς τὸ μέρος τοῦ "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας, προσθέτει:

— Κι' ἐσύ, φίλε μου, ἄδικα φοβᾶσαι τὸν Γκαούρ!... Ποτέ του δὲν σκέφτηκε νὰ κάνει κακὸ σὲ σένα πού τόσο ἀγαπάει καὶ θαυμάζει!... Μὰ οὔτε καὶ ποτέ ἔβαλε στὸ νοῦ του νὰ σὲ ρίξει ἀπὸ τὸ θρόνο τῆς Ζούγκλας γιὰ ν' ἀνέβῃ αὐτός!... "Όταν τὸν συμβουλεύουν νὰ κάνει κάτι τέτοιο, τοῦς ἀποκρίνεται πάντα: «—Καλύτερος καὶ πιὸ ἅγιος "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀπὸ τὸν Ταρζάν δὲν ὑπάρχει σὲ ὁλόκληρο τὸν Κόσμο!...».

«Πίστεψε καλέ μου, Ταρζάν πῶς τὸ δνεμο τοῦ Γκαούρ εἶναι νὰ γίνετε φίλοι! Καὶ νὰ ζήσετε παντοτεινὰ μαζί, ὡς

ἀγαπημένα ἀδελφια!».

"Ἡ Ταταμποῦ κυττάζει τώρα καὶ τοὺς δυο μὲ ἀνείπωτη ἀγάπη :

— "Αγκαλιαστήτε λοιπόν ! τοὺς λέει. Φιληθῆτε ὡς «ἀδελφια»! "Αφοῦ κι' οἱ δυο ἤσαστε καλοὶ στὸ θάθος!.. "Αφοῦ ἔχετε χρυσὲς καρδιές!... Ποτέ δὲν πρέπει νὰ ξαναμαλῶσετε!... Τίποτα πιά δὲν πρέπει νὰ ὀς χωρίση!...

"Ο Γκαούρ χαμογελάει καλὸκαρδα. Καὶ κάνει μιὰ κίνησι γιὰ ν' ἀγκαλιάσῃ τὸν Ταρζάν καὶ νὰ τὸν φιλήσῃ...

"Ὁμως ὁ "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας τραβιέται. Κυττάζει τὸν μελαψὸ γίγαντα μὲ περιφρόνησι. Κι' ἐνῶ τὸ πάνωριο πρόσωπό του παίρνει ἄγρια ἔκφρασι, μурμουρίζει :

— Ποτέ δὲν θὰ γίνω φίλος μ' ἕναν ἄνδρo! Μ' ἕναν τιποτένιο πού δείλιασε νὰ μονομαχήσῃ μαζί μου!...

Κι' ἀμέσως, γυρίζοντάς τους τίς πλάτες, προχωρεῖ ἀργὰ μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὴ σπηλιά του.

"Ο γενναῖος, ὁ εὐγενικός, ὁ περήφανος, ὁ μεγαλόκαρδος Ταρζάν, εἶχε μεταμορφωθῇ, ἀθελά του, πάλι! Μέσα του εὐπνησε ὁ δεῦτερος «Ἐαυτός» του: "Ο κακὸς καὶ ἀπαίσιος Ναζράτ.

ΤΡΟΜΕΡΕΣ

ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΕΣ!

Θεριὸ ἀνήμερο γίνεται ὁ Γκαούρ γιὰ τὴν ἀναπάντεχη

αυτή προσβολή!...

Καί σάν τρελλός κάνει νά χυθή πάνω στόν Ταρζάν γιά νά τόν κατασπαράξη!

«Όμως δέν προφταίνει. Ἡ ὑπέροχη Ταταμπού μπαίνει μπροστά του καί ξεφωνίζει μέ απόγνωση :

— Μήρηη! Ὁ Ταρζάν εἶναι «ἀδελφός» σου! Στίς φλέβες του τρέχει καί δικό σου αἷμα!

Ὁ μελαφρός γίγαντας σταματάει. Οἱ οφισμένες γροθιές του χαλαρώνουν!...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας κάνει γρήγορο τώρα τὸ βῆμα του. Καί σέ λίγο χάνεται πίσω ἀπ' τὶς πυκνές φυλλωσιές τῆς ἄγριας Ζούγκλας.

.. . . .

Δέν προφταίνει ὅμως νά προχωρήσῃ ἀρκετά, ὅταν συναντιέται μέ τὸν Ταταμπούχ πού ἔρχεται μέ τοὺς γιγαντόσωμους γορίλλες του.

Ὁ γοριλλάνθρωπος πού σὸ μεταξὺ ἔχει συνέλθει, συνεχίζει τὸ δρόμο του γιά τὸ πέτρινο βουνό.

Μὰ μόλις ἀντικρὺζει μπροστά του τὸν Ταρζάν, ἀφρίζει ἀπ' τὸ κακό του!...

Καὶ μονιασμένος — ἀπ' ὅσα ἔχει μάθει γι' αὐτόν — χύνεται νά τόν κατασπαράξη!...

— Στάσου, Ταταμπούχ! τοῦ φωνάζει ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας. Δέν εἶμαι ἐχθρός! Εἶμαι φίλος σου! Ἀφῆσε με πρῶτα νὰ σοῦ μιλήσω! Νὰ σοῦ ἐξηγήσω!... Νὰ σοῦ πῶ

τὴν πραγματικὴ ἀλήθεια!...

Ὁ Ταταμπούχ κοντοστέκεται καί τὸν κύττάζει ἄγρια.

Ὁ Ταρζάν τοῦ δείχνει τὶς πληγές του:

— Βλέπεις, τοῦ λέει. Γιά νὰ τρέξω νὰ σώσω ἐσένα ἀπὸ τὸ θάνατο πού θάβρισκες, κινδύνεψα νὰ χάσω τὴ δική μου ζωή!...

Ὁ γοριλλάνθρωπος ἀρχίζει νὰ μαλακώνῃ. Κι' αὐτὸ φαίνεται στὴν ἔκφρασι τοῦ προσώπου του. Περιμένει ὅμως ν' ἀκούσῃ, χωρὶς νὰ μιλήσῃ.

Κι' ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας συνεχίζει :

— Εἶδα τὸν Γκαούρ νὰ κλωτοῖ καὶ νὰ δέρνη ἀλύπητα τὴν Ταταμπού. Τὸν εἶδα μέ τὰ μάτια μου νὰ τῆς κάνῃ φρικτὰ κι' ἀπαίσια βασανιστήρια! Κι' ὅλ' αὐτὰ γιατί ἐκείνη ἢ ἁμοιρη τοῦ ἔλεγε πὼς ἀγαπᾷ μονάχα ἐσένα: τὸν Ταταμπούχ!

»Τὴν ἄκουσα ἀκόμα πού τὸν θερμοπαρεκαλοῦσε μέ δάκρυα στὰ μάτια νὰ τὴν ἀφήσῃ λεύθερη νὰ τρέξῃ κοντὰ σου. Νὰ ζήσετε μαζί στὴν ψηλὴ καλύβα σου!...

»Κι' ἐγὼ πού τὰ εἶδα καὶ τ' ἄκουσα ὅλ' αὐτὰ τὴ λυπήθηκα... Σκέφτηκα λοιπὸν πὼς μιά τόσο ὁμορφὴ κοπέλλα πρέπει νὰ γίνῃ δική σου!... Γιατὶ ἐσὺ εἶσαι πιὸ δυνατός ἀπὸ ὅλους μας!...

»Γι' αὐτὸ τὴν ἄρπαξα κρυφὰ ἀπὸ τὸν Γκαούρ γιά νὰ τρέξω νὰ τὴ φέρω σ' ἐσένα... Ὅμως ὁ Γκαούρ σκότωσε μέ τὸ ρόπαλό του δύο λευκοὺς καὶ

τούς πήρε τὰ πιστόλια... Μὲ πυροβόλησε μ' αὐτὰ καὶ ὅταν τραυματίστηκα κι' ἔπεσα κάτω, μοῦ πήρε τὴν Ταταμποῦ ἀπ' τὰ χέρια γιὰ νὰ τὴν ξανακάνῃ, χωρὶς τὴ θέλησί της, σκλάθα του.

»Ἐκείνη ἡ δυστυχισμένη ἔκλαιγε καὶ φώναζε: «Ἐγὼ ἀγαπάω τὸν Νταμποῦχ! Θέλω νὰ ξαναγυρίσω στὴν καλύθα του!».

Ὁ ἀγαθὸς γοριλλάνθρωπος ἀκούει σὰν χαμένος τὰ τρομακτικὰ ψέματα ποὺ τοῦ ἀραδιάζει ὁ πονηρὸς Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας! Καὶ τὰ πιστεύει. Γιατὶ ἡ μεγάλη κρυφὴ ἀγάπη ποὺ νοιώθει γιὰ τὴν πανώρια «Κόρη τῆς Ζούγκλας» τὸν κάνει ἀφάνταστα κουτό!...

Τὰ μεγάλα θαθουλωμένα καὶ θολὰ μάτια του πετᾶνε τώρα ἀστραπὲς ὀργῆς. Καὶ οὐρλιάζει μὲ μανία:

— «Νταμποῦχ» «Παίρνει» «Ταταμποῦ!»!

Ἀμέσως μαζεῦει τοὺς σκορπισμένους γοριλλες του καὶ χτυπάει φίλικὰ τὴ ράχι τοῦ Ταρζάν.

— «Ταρζάν» «Καλὸς» «Φίλος» τοῦ λέει.

Ὑστερα ξεκινάει. Καὶ τρέχει ὅσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα γιὰ τὸ θουνὸ μὲ τοὺς θράχους.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τρίβει μὲ χαρὰ τὰ χέρια του. Χαμογελάει σατανικά καὶ ψιθυρίζει μέσ' ἀπ' τὰ δόντια:

— Καλὰ τὰ κατέφερα! Ὁ

γοριλλάνθρωπος θὰ σπαράξῃ τώρα τὸν Γκαοῦρ! Ἔτσι, θὰ γλυτώσω, μιά γιὰ πάντα, ἀπὸ δαῦτον!...

Η ΠΕΤΡΑ

ΤΟΥ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

Ἄς γυρίσουμε γιὰ λίγο πάλι πίσω στὴν ἱστορία μας:

Ὅπως ἔχουμε δῆ, ὁ Ταρζάν ἔκανε μιά θανάσιμη προσβολὴ στὸν Γκαοῦρ! Κι' ὁ μελαψὸς γίγαντας χύνεται νὰ τὸν κατασπαράξῃ. Τὸν συγκρατεῖ ὅμως καὶ τὸν ἐμποδίζει ἡ πανώρια Ταταμποῦ, δίνοντας ἔτσι τὸν καιρὸ στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας νὰ φύγῃ καὶ νὰ ἐξαφανιστῇ!..

Ὑστερα — σὰν μένουν μόνοι — τοῦ λέει ἀναστενάζοντας πονεμένα:

— Ἀκουσέ με, ἀγαπημένε μου!... Ἐκείνο ποὺ χωρίζει ἐσένα ἀπὸ τὸν Ταρζάν, εἶμαι ἐγώ!... Αὐτὸ ἄρχισα νὰ καταλαβαίνω!... Ἐγὼ εἶμαι ἡ πέτρα τοῦ σκανδαλοῦ ἀνάμεσά σας!... Ἄν ἔλλειπα, θὰ ζούσατε καλὰ κι' ἀγαπημένοι σὰν πραγματικὰ ἀδέρφια!

Καὶ καθὼς τὰ ὁμορφα μαυροπράσινα μάτια τῆς θουρκώνουν, συνεχίζει στὸν ἴδιο πονεμένο τόνο:

— Ἄν κάποτε γίνω συντρόφισσα δική σου, ὁ λευκὸς γίγαντας θὰ βρῇ τρόπο νὰ σὲ δολοφονήσῃ! Ἄν πάλι γίνω συντρόφισσα τοῦ Ταρζάν, θὰ χυθῇς ἀμέσως νὰ τὸν σπαράξῃς!...

Και προσθέτει ξεσπώντας σε λυγμούς :

— Σε αγαπώ Γκαούρ! "Ομως δεν θα δεχθώ ποτέ ή μεγάλη κι' άγνή άγάπη που νοιώθω για σένα, να σε στείλη στην καταστροφή και στο χαμό!... Γι' αυτό φεύγω άμέσως!... Θα πάω να ζήσω για πάντα στη φιλόξενη καλύβα του καλού Νταμπούχ! Μέρα και νύχτα θα σε θυμάμαι Γκαούρ, και θα κλαίω όπως τώρα... Μά δεν πρέπει να σε ξαναδω!... Κι' εσύ κι' ο Ταρζάν πρέπει να με ξεχάσετε! Σά να μη με είχατε γνωρίσει ποτέ!..

Αυτά, πάνω-κάτω, λέει ή πανώρια Ταταμπού ανάμεσα σε δάκρυα και λυγμούς!...

Τέλος, σηκώνεται στά δάχτυλα των ποδαριών της, φιλάει στο μέτωπο το θρυλικό μελαψό παλικάρι και προχωρεί να φύγη...

Μ' ένα πήδημα ο Γκαούρ ή φθάνει και την άρπάζει στ' άτσαλένια μπράτσα του.

— "Όχι, Ταταμπού! φωνάζει. Δεν θα πᾶς πουθενά! Θα μείνης εδώ!... Θα γίνης δική μου συντρόφισσα! Άχώριστη, παντοτεινή!

"Η πανώρια «Κόρη της Ζούγ κλας» παλεύει να του ξεφύγη ξεφωνίζοντας δυνατά:

— "Όχι! "Αφησέ με... Θέλω να γυρίσω στον Νταμπούχ!...

"Αλλοίμονο όμως!..

"Ο Γκαούρ άρπάζει στά χέρια του την Ταταμπού. Έκείνη καθώς σπαρταράει να του ξεφύγη, φωνάζει :

— Άφησέ με! ... Θέλω να γυρίσω στον Νταμπούχ :

Ἡ κακία τύχη θέλησε νὰ παίξῃ ἓνα τραγικὸ παίγνιδι στοὺς δυὸ αὐτοὺς ἀγαπημένους νέους:

Τὴν ἴδια στιγμή ἔχει φθάσει ἀθέατος κοντά τους ὁ τρομακτικὸς γοριλλάνθρωπος.

"Ἔτσι, μὲ τὰ ἴδια του τὰ μάτια, βλέπει τὸν Γκαοὺρ νὰ προσπαθῇ νὰ συγκρατήσῃ τὴν Ταταμπού. Καὶ μὲ τὰ ἴδια του τ' αὐτιά ἀκούει τὴν πανώρια μελαψὴ κοπέλλα νὰ ξεφωνίζει:

— "Αφσέ με!... Θέλω νὰ γυρίσω στὸν Νταμπούχ!...

Ὁ γοριλλάνθρωπος παύει νὰ ἔχῃ πιά τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία. Καὶ συλλογιέται τρίζοντας ἀπὸ θυμὸ τὰ φοβερά δόντια του:

— Δίκηο εἶχε ὁ καλὸς Ταρζάν... "Ὅσα μοῦ εἶπε ἦταν ἀληθινά!... Ὁ κακὸς Γκαοὺρ ζητάει νὰ κἀνὴ σκλάβά του τὴν ἀγαπημένη μου Ταταμπού!... "Ὅμως ἐκεῖνη δὲν θέλει αὐτὸν γιατί ἀγαπᾷ ἐμένα!... Κι' ἐγὼ ὁ κουτὸς νόμιζα πὼς δὲν μὲ ἀγαποῦσε!... Καὶ τώρα θέλει νὰ τοῦ ξεφύγῃ γιὰ νὰ τρέξῃ κοντά μου. Νὰ ζήσουμε γιὰ πάντα μαζί!.

ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

ΓΚΑΟΥΡ — ΝΤΑΜΠΟΥΧ

Ὁ τρομακτικὸς καὶ μανιασμένος γοριλλάνθρωπος εἶναι ἀδύνατο νὰ συγκρατηθῇ ἄλλο!...

Ξαφνικά, θγάζει τὸ τρομακτικὸ οὐρλιαχτὸ του καὶ σὰν

λυσσασμένο θεριὸ χύνεται πάνω στοὺς δυὸ νέους!... Οἱ γιγαντόσωμοι γορίλλες του τὸν ἀκολουθοῦν σιωπηλοί.

Ὁ Γκαοὺρ ξαφνιάζεται γιατί ποτὲ δὲν περίμενε μιὰ τέτοια ἐπίθεσι. Καὶ τοῦ εἶναι ἀδύνατο νὰ φανταστῇ τὸ λόγο!

"Ἦξερε πὼς ὁ Γκαοὺρ εἶναι φίλος του! Πὼς τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν προστάτευε! Τί τὸν ἔκανε ἄραγε τώρα νὰ χύνεται πάνω του νὰ τὸν κατασπαράξῃ;

Παράλληλα μὲ αὐτοὺς τοὺς συλλογισμοὺς ὁ μελαψὸς γιγαντας νοιώθει καὶ τὸν τρομερὸ κίνδυνο ποῦ ἔχει ν' ἀντιμετωπίσῃ σὲ λίγες στιγμές.

Παρατάει λοιπὸν τὴν Ταταμπού. Ἀνοίγει τὰ πόδια γιὰ νὰ στεριώσῃ καλύτερα στὴ θέσι του καὶ σφίγγοντας τίς γροθιὲς περιμένει νὰ δεχθῇ τὴν ἐπίθεσι τοῦ ἀνθρωπόμορφου θηρίου!...

Ξέρει καλὰ ποιά τύχη τὸν περιμένει ἂν πέσῃ στὰ ἀδάμαστα χέρια τοῦ Νταμπούχ!...

"Ὅμως, ὁ Γκαοὺρ εἶναι Ἕλληνας! Κι' οἱ Ἕλληνες δὲν ὑποχωροῦν ποτέ! Οὔτε καὶ μπροστά στὸ θάνατο!...

"Ἐχει λοιπὸν πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ παλέψῃ μαζί του! Νὰ χτυπηθῇ σὰν ἴσος πρὸς ἴσον μὲ τὸν τεράστιον γοριλλάνθρωπο!... Κι' ἂν στὴν πάλῃ αὐτὴ θγῇ νικημένος!... Κι' ἂν χάσῃ τὴ ζωὴ του, θὰ πεθάνῃ ὅμως περήφανος! Γιατὶ δὲν δέιλιασε μπροστά στὸν ἀντίπαλον, ὅσο πιὸ δυνατὸς κι' ἂν ἦταν! Καὶ

γιατί ακόμα πάλεψε σαν άντρας και σαν Έλληνας μέχρι την τελευταία του πνοή!...

Και νά: 'Ο Νταμπούχ πέφτει με όρμη πάνω του και τον ανατρέπει!...

Οί δυο αντίπαλοι αγκαλιάζονται κάτω στο χώμα με θανατερή μανία. Παλεύουν και χτυπιώνται με αφάνταστη δύναμη και άπονιά! 'Ο ένας ξεσχίζει τον άλλον με τὰ νύχια και τὰ δόντια του!...

Γύρω τους ούρλιάζουν άγρια τώρα οί γορίλλες. Όμως κανένας δέν παίρνει μέρος σέ αυτή την πάλη!... Για νά γίνει αυτό πρέπει νά τους ζητήσει βοήθεια ο άρχηγός τους...

'Ο Νταμπούχ όμως παλεύει τίμια σαν τον Γκαούρ. Ποτέ στή μονομαχία του αυτή δέν θά καταδεχόταν νά τον βοηθήσει κανένας! Ούτε κι' αυτός ο Κράουμπα, ο άγριος θεός του! 'Ο θεός της άπέραντης Ζούγκλας!...

'Η Ταταμπού παρακολουθεί τη θανάσιμη πάλη του Γκαούρ και του Νταμπούχ με τρόμο, φρίκη και δέος!... Έχει σατίσει ή άμοιρη και δέν ξέρει τί νά κάνει!...

ΣΩΤΗΡΙΑ

Ή ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

'Ο γοριλλάνθρωπος όταν χύθηκε μανιασμένος πάνω στο μελαψό παλικάρι, νόμιζε πώς πολύ γρήγορα θά τον σπάραιζε με τὰ νύχια και τὰ δόντια του!...

Όμως τώρα, βλέπει πώς ο αντίπαλός του δέν είναι τόσο εύκολος όσο είχε φαντασθή!...

'Ο Γκαούρ έχει αναπτύξει υπεράνθρωπες δυνάμεις και παλεύει με αφάνταστη όρμη και τόλμη!... Τό άθάνατο έλληνικό αίμα που κυλάει στις φλέβες του τον έχει κάνει άτρωτο κι' αδόμιστο!...

'Ο γοριλλάνθρωπος θά δυσκολευτή και θά κουραστή πολύ για νά πετόξει τό κουφάρι του στα πεινασμένα όρνια!...

Και νά: Σέ μιá στιγμή ο μελαψός γίγαντας καταφέρνει ν' άρπάξει στις σιδερένιες παλάμες του τον χοντρό λαϊμό του Νταμπούχ. Κι' άρχίζει νά τον σφίγγει με υπερφυσική δύναμη!...

'Ο γοριλλάνθρωπος έργεται τώρα σέ δύσκολη θέση. Νοιώθει νά κόβεται ή ανάσα του! Νά πνίγεται!...

"Ετσι κάνει μιá άπεγνωσμένη προσπάθεια και καταφέρνει νά ξεφύγει όπ' τό θανατερό άγκάλιασμα του Νταμπούχ.

Ταυτόχρονα σχεδόν πετιέται όρθός άρπάζει τον Γκαούρ και τον έκσφενδονίζει αφάνταστα ψηλά!...

'Ο μελαψός γίγαντας καταφέρνει νά πιαστή και νά συγκρατηθή από κάποιο κλαδί δέντρου!...

Λεύθερος τώρα ο γοριλλάνθρωπος κάνει ν' άρπύξει την Ταταμπού και νά φύγει τρέχοντας για την καλύβα του.

Μά δέν προφθάνει.

Την ίδια στιγμή, ο Γκαούρ

ξεκινάει σάν θολίδα άπ' τὸ ψηλὸ κλαδὶ ποὺ θρίσκεται καὶ πέφτει σάν θανατερὸς κεραυνὸς πάνω στὸν Νταμπούχ!...

Ὁ γοριλλάνθρωπος ξαφνιάζεται καὶ γιὰ λίγες στιγμὲς μένει στὴ θέσι ποὺ θρίσκεται, ἀκίνητος, χαμένος!

Ὁ Γκαούρ ἐκμεταλλεύεται τὸ ἐλάχιστο αὐτὸ χρονικὸ διάστημα καὶ τοῦ δίνει δυὸ φοβερὲς γροθιές: Μιά στὸ ἄριστερὸ μάτι καὶ μιὰ στὸ δεξιό!...

Ἴσως νὰ μὴν ἦταν σωστὸ νὰ χτυπήσῃ τὸν ἀντίπαλό του στὰ μάτια!... Μὰ ὅταν σκεφτοῦμε πὼς ὁ Νταμπούχ εἶναι τρεῖς φορές πιὸ μεγάλος σῶμος καὶ πιὸ δυνατὸς ἅπ' αὐτόν, θὰ δικαιολογήσουμε τὴν πράξι του :

Γιὰ νὰ τὸν δαμάσῃ ὁ Γκαούρ, εἶναι ὑποχρεωμένος ἐκτὸς ἅπ' τὴ δύναμί του νὰ χρησιμοποίησῃ καὶ τὴν ἀνθρώπινη ἐξυπνάδα!...

Τὰ μάτια τοῦ γοριλλάνθρωπου θαμπώνουν γιὰ λίγο ἅπ' τὶς φοβερὲς γροθιὲς ποὺ δέχτηκε!

Ὁ Γκαούρ ἐκμεταλλεύεται πάλι τὴν εὐκαιρία κι' ἀρπάζοντας ἀπὸ κάτω ἓνα χοντρὸ ξερὸ κλαδί, τοῦ τὸ κατεβάζει μὲ ὀρμὴ καὶ λύσσα στὸ κεφάλι. Μιά, δυὸ, τρεῖς φορές!...

Ἄν τὰ τρομερά αὐτὰ χτυπήματα τὰ δεχόταν στὸ κεφάλι ἓνας ἐλέφαντας, θὰ εἶχε σωριαστῇ κάτω, τοῦλάχιστον ἀνίσθητος, ἂν ὄχι νεκρὸς!...

Ὅμως ὁ Νταμπούχ δὲν δειχνεῖ, γιὰ λίγο, παρὰ μονάχα

πὼς ζαλίστηκε!...

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας σηκώνει πάλι τὸ χοντρὸ κλαδί καὶ τὸ κατεβάζει γιὰ τέταρτη φορὰ στὸ κεφάλι του. Μὲ τόση δύναμι καὶ φόρα ποὺ τὸ ξύλο σπάζει στὰ δυό!... Μὰ ὁ γοριλλάνθρωπος μένει καὶ πάλι ἀτάραχος! Δὲν παθαίνει τίποτα!...

Στὸ μεταξὺ ὅμως τὰ μάτια του ἔχουν ξεθαμπώσει ἅπ' τὶς γροθιὲς κι' ἀρχίζει νὰ ξαναβλέπῃ!

Ἔτσι, ξαναχύνεται πάνω στὸν Γκαούρ κι' οἱ δυὸ μαζί κυλιῶνται πάλι κάτω καὶ παλεύουν μὲ μεγαλύτερο μῖσος καὶ μανία!...

Ὅμως ἀλλοίμονο!... Ὁ γοριλλάνθρωπος εἶναι ἀφάνταστα πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τὸ ὑπέροχο μελαψὸ παλικάρι!...

Ὁ Γκαούρ ἀρχίζει σιγὰ-σιγὰ νὰ νοιώθῃ πὼς δὲν θὰ τὰ θγάλλῃ πέρα μαζί του!... Οἱ δυνάμεις του ἐξαντλοῦνται ἐνῶ ἀντίθετα ὁ Νταμπούχ γίνεται πιὸ ὀρμητικὸς στὴν ἐπίθεσί του!...

Τὴν τραγικὴ αὐτὴ θέσι ποὺ θρίσκεται ὁ Γκαούρ, τὴν καταλαβαίνει γρήγορα ἡ Ταταμπού.

Γίνεται τρελλὴ ἀπὸ φρίκη κι' ἀπόνωσι στὴ σκέψι πὼς ὁ γοριλλάνθρωπος θὰ σπαράξῃ τὸν ἀγαπημένο της.

Ἔτσι, σκύβει ἀμέσως κάτω, ἀρπάζει μιὰ μεγάλη πέτρα καὶ πλησιάζει τοὺς δυὸ τρομακτικὸς ἀντίπαλους!...

Σηκώνει τὴ βαρεῖά πέτρα

καί γιά νά σώση τόν Γκαούρ
τήν πετάει, ὅσο πιό δυνατά
μπορεῖ, κατά τό κεφάλι τοῦ
Νταμπούχ!...

Ὅμως τά δύο κεφάλια τους
δέν βρίσκονται μακριά τό ἕνα
ἀπ' τ' ἄλλο...

Καί ἡ πέτρα, ἀλλοίμονο, ξε-
φεύγει!...

Ἀντί νά χτυπήσῃ τόν γοριλ-
λάνθρωπο, χτυπάει στό κεφάλι
τόν μελαψό Ἕλληνα!...

Κι' ὁ Γκαούρ πού δέχεται
τό φοβερό χτύπημα, βγάζει
ἕνα σπαρακτικό βογγητό καί
μένει ἀναίσθητος κι' ἀκίνητος
στή θέσι πού βρίσκεται!...

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ

Ὁ Νταμπούχ πετιέται ἀμέ-
σως ὀρθός καί φιλάει μέ ἀγά-
πη κι' εὐγνωμοσύνη τά χέρια
τῆς Ταταμπού πού τόν βοήθη-
σε νά δαμάσῃ τόν ἀντίπαλό!

Εἶναι ἀδύνατο νά φαντασθῇ
ὁ γοριλλάνθρωπος πῶς ἡ με-
λαψή κοπέλλα εἶχε πετάξει
τήν πέτρα γιά νά χτυπήσῃ τό
δικό του κεφάλι!...

Καί ξεφωνίζει τώρα μ' ἐν-
θουσιασμό :

— «Ταταμπού» «Ἀγαπάει»
«Νταμπούχ»!...

Ἡ νέα πού τόν ἀκούει, μέ-
νει γιά λίγες στιγμές ἀκίνητη
σά νά τή χτύπησε κεραυνός
στό κεφάλι. Τέλος, σωριάζεται

κάτω λιπόθυμη!...

Χαρούμενος ὁ γοριλλάνθρω-
πος, σκύθει ἀμέσως κι' ἀρπά-
ζει στήν ἀγκαλιά του τήν ἀ-
ναίσθητη κόρη!...

Τά τεράστια τριχωτά μπρά-
τσα του τή σφίγγουν μέ ἀγά-
πη καί λαχτάρα!...

Κι' ἀμέσως ξεκινάει τρέχον-
τας γιά τό θεόρατο δέντρο
πού θρίσκεται ἡ καλύβα του.

Οἱ γιγαντόσωμοι γορίλλες
τόν ἀκολουθοῦν γιά λίγο χα-
ρούμενοι. Ὑστερα σκορπίζον-
ται καί σκαρφαλώνουν στά
γύρω δέντρα γιά νά θοσκή-
σουν!...

Δέν περνᾶνε λίγες στιγμές
κι' ἀπ' τό πέτρινο θουνό φθά-
νει κάτω ὁ φοβερός καί τρο-
μερός Ποκοπίκο!...

Ἀντικρῶζει μέ δέος τόν Ντα
μπούχ, πού φεύγει σφίγγοντας
στήν ἀγκαλιά του τήν ἀμοιρη
Ταταμπού.

Βλέπει καί τόν Γκαούρ πού
βρίσκεται ἀναίσθητος κάτω μέ
μιὰ πληγή στό κεφάλι!...

Τόν πλησιάζει ἀργά, σκύθει
πάνω του καί τόν κυττᾶζει
μέ συμπόνια ἑτοιμος νά ξε-
σπάσῃ σέ λυγμούς:

— Φουκαρά Μαντράχαλε!...
Πάλι... μπουκάλα ἔμεινες!

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τέλος

“Όλοι καὶ ὅλες τὴν ἐρχόμενη ΠΕΜΠΤΗ πρέπει νὰ ἀπολαύ-
σετε τὸ 26ον τεύχος τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»
ποῦ θὰ κυκλοφορήσῃ μὲ τὸν τίτλο :

ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

Γραμμένο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ

Τρομακτικὴ ἔκρηξις—Ἐνα σπαθὶ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ
Γκαούρ—Οἱ δύο γίγαντες ἀδελφωμένοι—Ὁ Ποκοπικό δυνα-
μιστής — Ἡ προδοσία τῆς μελιστάλακτις Χουχούς — Τὰ
μυστήρια τῶν μυστηρίων—Ἡ καταπακτὴ τῆς φρίκης μὲ τοὺς
σκελετοὺς—Ἐνας τρομακτικὸς βρυκόλακας—Τὸ ψυχorrά-
γμα ἑνὸς ἥρωα—Παράξενη σκιά στὸ σκοτάδι.

ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

Εἶναι μὴ ἀπὸ τίς πιδ συναρπαστικὲς περιπέτειες Ζούγκλας
ποῦ ἔχουν κυκλοφορήσει στὴν Ἑλλάδα.

ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ—ΤΑΤΑΜΠΟΥ—ΧΟΥΧΟΥ—ΝΤΑΜΠΟΥΧ

Καὶ ὁ φοβερός καὶ τρομερός ΠΟΚΟΠΙΚΟ!

Διαβάστε ὅλοι τὸ τεύχος :

ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ»

Κυκλοφοροῦν κάθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκτοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθήναι
Σημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελφαὶ
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΔΟΤΗΤΑ ΤΕΥΧΟΥΣ 25

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Κυκλοφορούν σε ολόκληρη την Ελλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ο ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΤΑΡΖΑΝ: 'Ο ήρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: 'Ο Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΕΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΕΙΣ
ΜΕ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΥΣ, ΘΗΡΙΑ ΚΑΙ ΤΕΡΑΤΑ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694